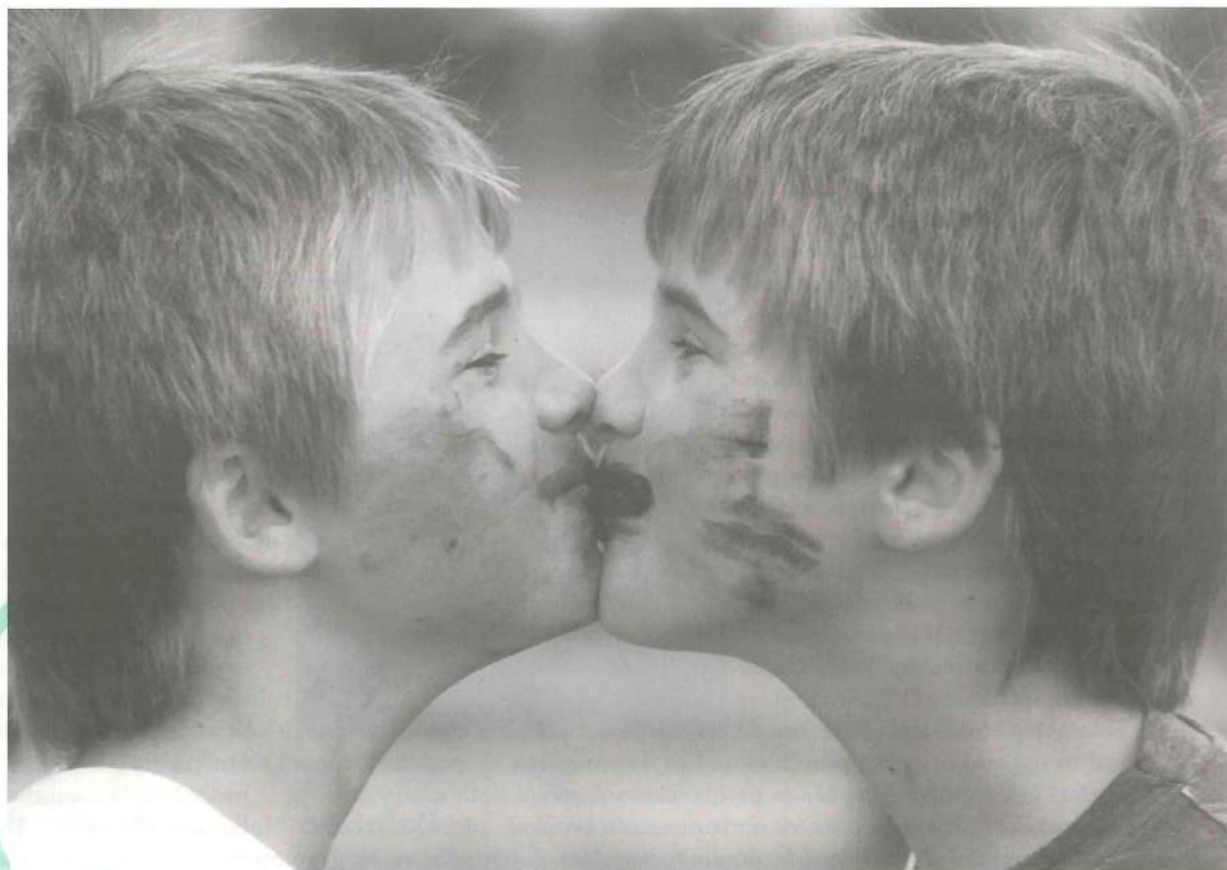

ens

11

REVISTA D'INFORMACIÓ DE SANT POL DE MAR

ELS 35 ANYS
DEL CASAL
DE SANT POL DE MAR

Editorial

Després d'un parèntesi que ha durat uns quants mesos, la nostra revista torna a ser a les llars de tothom. Les eleccions municipals i el fet que la regidoria d'Informació —encarregada d'editar l'ENS— hagi canviat de mans, passant a ser-ne el responsable en Josep Mestres, han provocat que aquest número hagi trigat més del compte a aparèixer. Malgrat aquest canvi de titular en la regidoria, el consell de redacció de la revista continua essent pràcticament el mateix i continuem tenint la mateixa il·lusió del principi i els mateixos objectius. Ara, però, pensem que ha arribat el moment de donar un nou impuls a l'ENS per tal de perfeccionar-lo, tot esmenant els possibles defectes que poguéssim tenir, i intentant que esdevingui un periòdic de qualitat alhora que popular.

Per això ens hem proposat buscar noves firmes que puguin oferir un nou aire a la revista. Tot respectant els articles d'opinió, pretenem donar més entrada als articles d'informació (documentals, reportatges, noticiaris...). I ens agradaria que aquests articles els redactessin especialistes. Tots som especialistes en alguna o algunes matèries. Per tant, tots, si ens ho proposem, podem oferir els nostres coneixements i bagatge a la resta de santpolencs, a través d'un article. Només demanem rigor, objectivitat i, a poder ser, que la matèria que es tracta estigui relacionada amb el nostre Sant Pol. Animeu-vos a escriure. Busquem escriptors.

Volem que l'ENS sigui la revista de tots els santpolencs i que ningú pugui prescindir d'ella. Les expressions "popular" i "de qualitat" no tenen perquè estar renyides. Ens agradaria que aquest número obrís una nova i millor etapa. Volem ser alhora continuadors i renovadors del primer ENS, per tal d'oferir un producte ja tradicional, però millor per a tothom.

e.n.s.

Edita: Ajuntament de Sant Pol de Mar.

Consell de Redacció: Jordi Pomés, Josep Mestres, Ajuntament, Xavier Roca, CP Sant Pau, Gol, G.O.M. Antoni Bancells, A. C. Sant Pol, Jordi Puigdefàbregas, Amics de les Arts, Xavi Tresseres, Colla de Geganters, Pere-Omar Brusca, Centre Cultural, Ramon Roca, C.E.S.P. Eva Pujol, Parròquia, Guillem Mestres, CiU, Francesc León, PSC, Francesc Roura, IC, Pere Roura, ERC.

Disseny: Josep Armengol, Francesc Cardeñas.

Producció: Publinter, S. A. Tel. 766 14 51.

Impressió: Gràfiques Ponent, Pineda de Mar.

D. L.: B-24263-93

El nou santpolenc no comparteix necessàriament les opinions signades.

Imprès sobre paper ecològic verificat.

No ho perdem tot

Bé, després d'aquest estacionament temporal, primavera, i electoral, sembla ser que l'ENS torna a engegar i, amb ell, aquesta secció tant nostra.

Continuem, doncs, gaudint tots, d'aquells mots santpolencs:

Ursura. Sequera, *sequedad*. Diu de l'aire eixut. Quan la humitat relativa és molt minsa (impossible de trobar al diccionari).

Etxura. Forma, *encaje*. Volum o forma habitual que ha de tenir l'objecte o animal en qüestió. S'usa generalment en l'àmbit tèxtil (una altra de les històriques que no surt al diccionari).

Reca. Sap greu, *sabe mal*. Greu que sap de fer quelcom, o d'haver-ho fet, o de deixar-ho, o d'haver-ho deixat de fer, o de fer-ho i deixar-ho a mitges.

F. f. Em reca donar-li 500 pessetes, qui sap amb què se les gastarà?

Trifulca. Daltabaix, *mal trago*. Situació anguniosa de la qual hom se'n surt treballósament.

F. f. Deixa'l estar pobret, no veus que a casa seva passen una trifulca.

Saloia. Núvol, *nube*. Punta de núvol que apareix per l'horitzó i que delata la vinguda d'una tempesta. Aquesta paraula l'empren solament els pescadors.

Balafiar. Malgastar, *derrochar*. Despendre's dels diners alegrement, en coses excessivament cares i/o generalment inútils.

F. f. No sé amb què se'ls gasta l'ajuntament, son uns balafiadors.

Al pelu. Perfecte, *excelente*. Expressió que s'usa quan quelcom ens va a mida per als nostres objectius. (expressió assimilada de l'idioma castellà).

Pateiar. Llençar, *tirar*. Afagar quelcom, cosa o persona, i precipitar-ho contra el terra (segurament també prové del mot castellà *patear*).

Ramonet Roca

Els 35 anys del Casal de Sant Pol de Mar

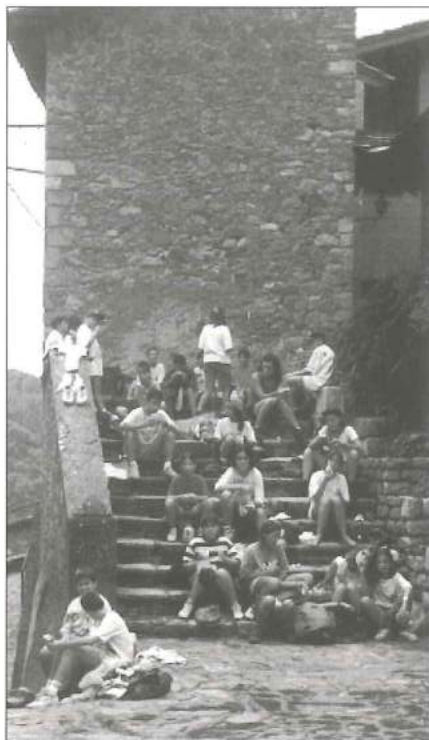
El Casal d'estiu, és una obra de l'Església Gironina. Neix als voltants dels anys 1930, obra i creativitat de Mn. Feliu, per donar resposta a l'esplai dels infants, a la ciutat de Girona.

El buit que els infants tenien, sobretot a l'estiu, venia cobert pel Casal d'estiu que, en els seus començaments, suposava també una estona per repassar lliçons, explicació de contes, jocs, visites i excursions, dintre els valors humans i cristians que s'intentava dur a terme.

Per damunt de tot, però, s'inculcaven els valors de la noblesa, de la catalanitat, de la natura i els valors més genuïnament cristians, fins i tot, en la pràctica cristiana.

La circumstància de néixer els anys 30, quan el país estava convulsionat per tendències enfrontades, va marcar la línia educativa i pedagògica. El Casal de Sant Pol neix l'any 1960 de la joventut i entusiasme del jove vicari de la parròquia, Mn. Joan Mollerusa, i té un ressò i una gran acollida per part dels infants de la població.

Més tard, Mn. Joan Vila i Mn. Lluís Plana consoliden el Casal d'estiu amb l'adveniment dels primers monitors, entre ells, alguns seminaristes, avui, excel·lents sacerdots. Per citar-ne alguns, Mn. Pere Domenech, Joaquim Giol i el nostre il·lustre convilatà, Mn. Joan Carreras i Pera que, durant anys, va dirigir el Casal. Com tota institució, passa per diferents moments i circumstàncies, però sempre, unit a la coordinadora del Bisbat de Girona la qual té un servei específic anomenat "Servei de Colònies de Vacances i Casal d'estiu". Aquest servei té uns dirigents elegits per diversos centres i confirmats en els seus càrrecs pel Bisbe de Girona.

EVA PUJOL

Una època molt esplendorosa és la dels anys de Mn. Joaquim Trias, com a vicari de la parròquia. Després, amb la manca de vicaris joves, pren un tarannà més independent i, amb certa autonomia, perdent sobretot els valors cristians que tant havien caracteritzat el Casal de St. Pol. En la darrera època, que possiblement coneixem tots, hi ha ombres i llums.

De l'any 1989, com a fet important, recordo la proposició de fer colònies, encontres de Casal, amb la proposta acalorada i multitudinària de 50 mares que volien la continuïtat del Casal i que ens feren revocar els projectes proposats.

Una de les característiques dels últims 6 anys és que els monitors començaren a cobrar un petit sou que enguany ha arribat a 55.000 pessetes.

A més dels valors que l'educació del

temps lliure suposa per a l'infant, jo destacaria alguns aspectes positius. Els infants de Sant Pol, moltes vegades, no es coneixien perquè freqüentaven diferents col·legis públics i privats. El Casal d'estiu reunia i feia compartir a tota la mainada de la població coses comunes. No hi havia classes; rics i pobres jugaven en comú.

Però, encara hi havia una altra experiència: els estiuejants, tan nombrosos en el temps estival, a voltes encerclats en els seus clubs i camarilles. La mainada, compartia tota barrejada els jocs i diversions que el Casal els ofería. Era una forma d'integració dels estiuejants a la societat santpolenca. Però ara, han arribat nous temps. Hi ha la competència d'altres Casals. Les possibilitats són escasses. Han arribat uns temps de reflexió del futur del Casal de la Parròquia.

Els santpolencs recordaran amb tristesa el fet del tancament de les Dominiques, del seu Col·legi, a la nostra població i el bé que a tanta gent va suposar. Els homes estem mancats de memòria. El Casal de la Parròquia sempre era una garantia, senzilla i humil, de servei a la mainada. Els decrets de Visita Pastoral dels Bisbes de Girona, no només feien constar el grau de formació que donaven les religioses, sinó, al mateix temps, l'apreci de l'alumnat preparat pels mestres, Sr. Villaronga i el Sr. Pujol.

Bona part de la joventut i adults actuals saben les bones estones que varen passar en el Casal d'estiu i els valors educadors i formatius que van rebre en el Casal.

Mn. Salvador Batalla

Casals d'estiu: un temps i un país

El moviment de Colònies i Casals es desenvolupà a Catalunya –i molt especialment a la diòcesi de Girona, que en fou pionera– durant els anys seixanta. Cal dir que en la pre-guerra ja hi havia hagut un Casal d'Estiu, iniciat per mossèn Evarist Feliu.

Tant a les Colònies com als Casals, la pedagogia que es desenvolupava era una derivació de la dels Mínyons Escoltes i les Noies Guies de Mossèn Antoni Batlle; l'equivalent català dels "Boy Scouts" de Baden Powell: Fe, Cultura i País.

Sense deixar l'educació integral i la pràctica constant de la convivència, a través de les colònies hom impulsava el coneixement del país i el contacte amb la natura. De les colònies d'estiu n'han derivat els actuals "Camps de treball".

Els Casals, en canvi, s'efectuaven "in situ", a manera d'escola d'estiu. La fórmula, no manifestada, era la vella màxima que ja ens prové d'Horaci: "delectare et prodesse". És a dir, l'educació en l'espai. Hom alternava el joc pedagògic amb l'esport, el coneixement de l'entorn i la convivència en la llibertat.

El Casal de Sant Pol tenia uns dos mesos de durada –ocupava les tardes estivals–, i la darrera setmana s'organitzava un campament en un lloc adequat, de manera que en un i altre cas representava la descoberta del país i el contacte amb la natura.

Els recursos eren limitadíssims; el problema de permisos d'acampar, monopolitzats per l'anomenat "Frente de Juventudes", es convertia en alguns casos en una cursa d'obstacles. Llavors calia acudir als bons serveis de la jerarquia eclesiàstica que, si no ho aconseguia amb la veu persuasiva, ho feia amb veu administrativa.

En una església oficial, mordasada pel Concordat de Franco amb la Santa Seu, l'església de base for-

mada per les parròquies i en última instància la diòcesi –representada en aquest cas pel seminari–, no era fàcil expressar la llibertat evangèlica. I, tanmateix, la Fe que es transmetia a través dels Casals i les Colònies dugué des dels seus inicis aquest segell: l'Esperança en un demà obert i expectant, el respecte envers els valors autòctons de Catalunya, considerats una part del patrimoni universal, i l'educació en la llibertat, en la línia del Concili Vaticà II.

La Cultura que s'ensenyava a les escoles era totalment substituïda; no sempre per culpa dels ensenyants (alguns mestres no catalans feren un veritable esforç d'integració) sinó pel dirigisme i les depuracions salvatges efectuades des de Madrid pel "Movimiento Nacional". En aquest context, el Casal d'Estiu significà per als nois i noies de Sant Pol el contacte amb la terra, un coneixement elemental de la història de Catalunya i dels seus homes i dones més representatius; i també una finestra oberta al món. Molts hi sentiren parlar per primera vegada de la democràcia, els drets humans i el respecte i la solidaritat entre els diversos pobles.

En un País pràcticament ocupat, amb voluntat de ser colonitzat, empobrit i controlat militarment –l'Arxiu de Salamanca n'és encara un testimoni flagrant–, els Casals i les Colònies d'estiu foren un tast de llibertat; uns dels pocs mitjans que tingué la generació dels anys seixanta de retrobar la veu de la terra, copsar-ne globalment la història, descobrir els catalans universals, contemplar la diversitat de paisatges i sentir-se ciutadans del món.

Hom podia dialogar de tu a tu amb aquell món nou, bigarrat i desconegut que apareixia a través del turisme. Un món real i autèntic, amb els seus claroscurs –i també contradiccions– però, en tot cas, ben

diferent del món oficial de l'Espanya d'aleshores, formada de ciutadans estamordits, bunqueritzada en una campanya de llautó on només hi resonava la veu del poder.

L'ànima dels Casals d'Estiu foren els joves estudiants del Seminari de Girona; ells portaren els renovelladors aires postconciliars a unes parròquies marcades sobretot per la rutina i colpides encara per la crisi de l'Acció Catòlica. Ells varen impulsar en els nostres pobles un discurs emmarcat en la tolerància, la llibertat d'expressió i la normalització lingüística.

I, tanmateix, ells sols no haurien pogut fer res si no haguessin trobat la col·laboració de la parròquia i la complicitat d'un ajuntament que possibilità un treball de conjunt, notablement eficaç que va concretar-se en la cessió del local de la Plaça, i en un ambiciós projecte educatiu no tan sols cultural sinó també estètic.

Durant alguns anys, el Casal d'Estiu de Sant Pol de Mar comptà amb la inestimable col·laboració de l'Escola Massana de Barcelona. Els baixos del Centre Catequètic del Carrer del Mar foren convertits en un taller artístic, cosa que impulsà, indubtablement, l'aparició del notable grup d'artistes i pintors actuals.

Hem de remarcar, per acabar la nostra evocació, que un dels aspectes més positius i gratificants dels Casals d'Estiu fou la col·laboració generosa d'un estol de joves monitors –tant del poble com de la colònia estival de Barcelona–, que formaren indubtablement un dels equips de voluntariat més desinteressats i eficaços que hi hagi hagut mai al nostre poble.

Joan Carreres i Péra

El Casal d'Estiu de Sant Pol: 35 anys d'educació, convivència i esplai

El Casal d'Estiu de Sant Pol és una institució ben arrelada al poble. La major part de santopolencs nascuts a Sant Pol de menys de quaranta anys han participat alguna vegada en aquesta entitat, sigui com a nen o com a monitor. Però també bona part de la gent que ens visita a l'estiu ha portat la seva mainada al Casal durant algun temps. D'aquesta manera, el Casal ha estat potser l'entitat santopolenca que més i millor ha col·laborat a crear lligams d'amistat i bona relació entre la gent del poble i els forasters. El Casal ha actuat per una banda com a agent integrador a Sant Pol dels visitants, però alhora ha servit perquè els nens santopolencs fessin nous amics vinguts de fora del poble i poguessin aprendre els valors i hàbits positius que els petits ciutadans aprenen a la ciutat i poden ensenyar, tot jugant, als nens del poble. De fet, tots poden aprendre de tots, perquè tots tenen coses per ensenyar als altres.

El Casal d'Estiu va néixer, i continua essent, una obra de l'Església. Bona part d'aquests trenta-cinc anys, el Casal de Sant Pol ha estat dirigit i portat directament per seminaristes o vicaris, tal com ens explica l'article de mossèn Salvador Batalla en aquest mateix monogràfic. Encara que actualment no sigui així, la major part d'activitats que es fan ara dins del Casal, són les mateixes que realitzaven aquells primers nens que anaven per primer cop al Casal el 1960. Anar a jugar al bosc -jocs de vides o castells-, a la platja -joc de la boina-, al camp de futbol -el joc del palomato, un dels que més s'han identificat amb la història del Casal-, o al mateix poble fent els anomenats jocs de poble s'ha fet gairebé sempre i es

continuarà fent mentre hi hagi Casal.

Perquè una de les coses que distingeix més al Casal d'avui és la continuïtat: les activitats fortes que es fan setmanalment (la Fira, el Teatre, les 12 hores de Casal o les excursions), els campaments o Colònies al final de l'estiu i les activitats ordinàries durant el juliol i la primera quinzena d'agost -tal com s'ha dit- són pràcticament les mateixes.

És cert que hi ha coses que han variat. Cada any, segons explica una de les responsables de l'actual Casal, l'Eva Pujol, es revisen els objectius i es fa un examen de tot el que s'ha fet i de com s'han desenvolupat totes les activitats. En funció d'aquest examen es canvia el que cal o es proposen objectius i activitats noves.

Una de les novetats del Casal dels darrers sis anys és que els monitors cobren per la seva feina. La veritat, però, és que cap monitor no fa Casal pels diners. Al contrari -segons l'Eva Pujol-, hi ha nois que els agradaria ser monitors però no poden ser-ho perquè han d'anar a treballar a d'altres llocs perquè cobren més que al Casal. Per tant, i malgrat aquest primer pas cap a la professionalització, només vol ser monitor aquell que, a banda que li agradi estar amb els nens, es pot sentir bé treballant amb la resta de l'equip, que pràcticament formen una colla d'amics.

Actualment no hi ha problemes de limitacions de places per entrar al Casal, tal com havia passat a principis dels anys vuitanta quan el nombre de nens que volien entrar a l'entitat sobrepassava amb escreix els dos-cents i desbordava les infraestructures del moment. Aquest estiu passat assistiren al Casal de Sant Pol al voltant de 160 nens -d'entre 6 i 13 anys-

i foren 15 els monitors que els atengueren: M. Dolors Haro, Marta Garcés i Cristina Farré a la secció dels vermells, els petits; Albert Roig, Ingrid Roca, Cristina Serra i Roger Domínguez a la secció dels carbassa; Eva Pujol, Chantal Armengol, Diego Tornay i Nobert Simón, els verds; i finalment, Antoni Escandell, Sònia Puig, Xavier Sánchez i Lúdia Alcoceba a la secció dels grans, anomenada els blaus. D'aquests quinze només quatre són de Sant Pol. La majoria tenen entre 17 i 18 anys. Disposen del títol oficial de monitor l'Eva Pujol i l'Antoni Escandell. La resta se l'estan traient o esperen tenir els 18 anys per fer-ho.

Enguany el preu per nen al Casal ha estat de 7.500 ptes. L'altra ajuda econòmica de què els monitors han disposat ha estat la subvenció que ofereix el Servei de Colònies de Vacances. Amb aquestes dues entrades s'han hagut de cobrir els sous dels monitors i les despeses en material didàctic que les diferents activitats del Casal requereixen.

El Casal d'Estiu de Sant Pol, doncs, encara és ple de vitalitat. Ha prestat durant 35 anys un servei inestimable al poble i als seus visitants estiuencs. I això gràcies en primer lloc a la parròquia, iniciadora i organitzadora durant aquests anys d'aquest servei, oferint les infraestructures necessàries perquè el Casal pogués fer-se amb condicions; també gràcies als monitors, que amb un desinterès molt noble han sabut cobrir sempre amb dignitat el seu paper d'educadors; i finalment gràcies també als nens i pares, que amb la seva confiança a aquest servei, han fet possible la seva continuïtat. Evidentment que, a part d'aquests, hi ha molta altra gent i ins-

titucions que han col·laborat desinteressadament perquè el Casal no s'aturés o perquè aquella activitat concreta pogués sortir ben feta. En aquest sen-

tit cal esmentar el mateix Ajuntament de Sant Pol que durant molts anys va oferir les seves instal·lacions com a seu del Casal.

És el Casal d'Estiu, sens dubte, una institució molt estimada en el poble. Que poguem veure'l funcionar molts anys més.

Records del començament

Temps d'estiu; acabat el curs escolar, comença una etapa on el lleure és el gran protagonista en especial per a la població infantil. Entre les opcions formatives i d'esplai que es presenten, l'oferta del Casal és avui ben habitual, formant part del panorama estiuenc.

Però els que ja en tenim "quaranta i escaig", recordem amb goig aquell primer estiu, que acostumats fins aleshores a omplir el temps amb la iniciativa individual, de cop va sortir al carrer una convocatòria per a reunir els nois de més de set anys per participar en activitats d'esplai, d'una manera totalment nova per a nosaltres:

-"Carai!" -"Què és això del Casal...?" -"varem dir-nos, no sense un pèl d'estranyesa-". "Diuen que és el mossèn i un parell de seminaristes que han vingut expressament, i que muntaran la manera de distreure'ns durant un mes i mig". -"Ostres que bé!".

De veritat va ésser novetat. De cop i volta teníem l'oportunitat d'anar a jugar a futbol, a palo-mato (ves quin nom més nou), a fer focs de camp a la riera, a la platja, als garrofers,...no ens ho acabàvem; i tot això de forma orde-

nada i guiada per aquells joves més grans que nosaltres, que ens els miràvem una mica embadalits, perquè ens obrien un munt de noves possibilitats.

És ben cert que l'acollida que va tenir el Casal fou molt bona. Anys enrera no hi havien altres sortides que el joc lliure pels carrers, com s'havia fet sempre, i el joc d'equip era present, però amb menys freqüència. El fet que t'ajudessin a muntar-ho, i a més et possessin en contacte amb nois

d'altres pobles per competir-hi, era il·lusionant. Aprendre cançons mai sentides, descobrir nous jocs i acudits, sentir tocar una guitarra, va suposar veure una manera ben diferent de compartir les aficions a la nostra edat.

Com es pot entendre, tots els començaments són mancats d'aspectes que amb els anys van millorant-se i afegint-se. Però la il·lusió nostra i l'empenta d'aquells nou vinguts ho omplien sobradament. El Casal es sos-

Vora Mar

C. Doctor Forest, s/n. Tel. 760 06 54 - SANT POL DE MAR

**VIDRIERIA
SANT POL, S.L.**

- Alumini en general
- Vidres i miralls
- Mampares de bany
- Marcs a mida

Passatge del Mar, 2
Tel. i fax 760 06 93
08395 SANT POL DE MAR

tenia per la bona disposició d'aquests seminaristes que el Bisbat posava a disposició de la Parròquia, i gràcies a la generosa acollida de les famílies sant-polenques que els hostatjaven.

Amb els anys, es van incorporar nous mitjans d'esplai, creació de tallers i l'aparició de l'estada uns dies fora de casa: anar de Colònies fou un segon gran pas. Tal vegada, avui no té el mateix valor per als infants, l'experiència que per a nosaltres representava el "sortir de l'ou",

en un temps que evidentment les possibilitats familiars i col·lectives d'esbargiment eren més limitades, tot i que no parlem de tants anys.

L'èxit de l'acollida del Casal va ser compartit amb la creació de nous grups d'esplai, totalment independents, però a l'empar sempre de la Parròquia, destinats a omplir els temps de caps de setmana de la resta de l'any. Els nois ens organitzàvem amb equips, i cada un tenia un cap

responsable que en aquest cas eren joves de Sant Pol. És a partir d'aleshores que es muntaren excursions cada cop més freqüents i de més envergadura, així com estades de Colònies propiciades pel Bisbat de Girona.

El moviment de joves fou, doncs, prou intens en aquells temps del despertar de la infantesa a l'edat que ens semblava que ens menjaríem el món.

Joan Tió Sauleda

Parlen els monitors d'avui

Trenta-cinc anys. Qui ho diria oi? Tants anys estiu rera estiu, sense aturar-se. Malgrat que no ho sembli són moltes tardes, molts jocs, tallers, excursions, colònies... Poc que s'ho pensaven aquell parell de seminaristes que seríem un dels Casals més antics de Catalunya!!!

Tot aquest temps requereix molt esforç i moltes ganes de treballar per al Casal. Quants monitors no hem estat pintant decorats de teatre a la una de la nit, o programant els campanyaments sense anar a la platja.

Tot s'ha de dir, però, que el Casal com totes les coses, ha anat evolucionant. Ha anat canviant mica en mica; els monitors, els nens, les activitats, el funcionament... Has d'adaptar-te als temps i ara per ara has de saber que és el Clubitrescentmil o fins i

tot qui són els Power Rangers.

La tasca d'un monitor és molt agraïda. Val la pena tot l'esforç realitzat quan veus que els nens riuen i disfruten amb les activitats que has preparat per a ells. I és que el somriure d'un infant, de moment, és una de les poques coses que la societat no ha pogut espatllar. A vegades, el fet que els nens s'ho passin bé significa que tu no dormis o que tinguis agulletes als braços durant uns dies; perquè, quants nens no heu passat una nit de colònies sense dormir, tot fent gresca a l'habitació? O quantes vegades hem tirat a l'aigua entre dos monitors a tota una secció?

Una cosa ben certa és que el Casal és una institució que ha marcat molts estius tant nostres, com vostres. És un punt de referència per molta gent. D'aquí han sortit molts grups d'amics

i, perquè no dir-ho, algunes parelles, de les quals, algunes ja tenen futurs casalers.

Cada estiu es demostra que el Casal no només el formen els monitors, si no que hi ha molta gent que ens ofereix el seu temps i la seva paciència de manera desinteressada. Es per això que volem aprofitar des d'aquí per donar las gràcies a tothom que fa possible que el Casal es mantingui viu i pugui seguir avivant les il·lusions de tots els nens. Tenint en compte que alguns d'aquests nens seran qui continuaran la tasca de fer Casal com a mínim 35 anys més.

Mentrestant nosaltres farem tot el possible perquè el Casal no mori mai. Gràcies.

L'equip de monitors del Casal 1995

C/ Manzanillo, 20

Tel. 760 90 01-760 04 65/Fax 760 04 35

08395 SANT POL DE MAR

C/ Nou, 33

Tel. 760 08 58

Perruqueria especial per a cavallers

Josép Maria

Nous serveis

Tints i emmotllats

Carrer Nou, 54 - SANT POL DE MAR

Defensem la revista

Des de l'hivern passat que estàvem sense revista. El govern municipal va creure necessari suprimir un número de la revista davant la incertesa de les eleccions que s'acostaven. Finalment han sigut tres els números que no han vist la llum. Sense una explicació clara els santpolencs hem estat privats de l'únic mitjà de comunicació de què disposem. Aquesta actitud no fa més que recordar-nos la censura que hi havia en una època ja passada però, a jutjar per aquest fet, sembla que encara no superada per tothom.

Des d'ERC sempre vam defensar la continuïtat de les aparicions perquè si no era així volia dir que reconeixien que la revista estava polititzada i que, en certa manera,

menyspreaven les entitats del poble sense contingut polític.

Avui estem contents perquè comprovem que la revista no ha mort (o l'hauríem d'anomenar "El nou nou santpolenc"? i demanem a la gent de Sant Pol que col·labori a mantenir encesa la flama de la premsa local, exigint la continuïtat d'aquest fòrum comú de tots els santpolencs, defensant aquella nostra cultura popular i procurant salvar aquesta mostra de santpolenquisme de l'extinció que semblava haver-li arribat amb aquella desafortunada decisió del govern municipal.

Pere Roura. Regidor d'ERC

Una nova pàgina

Finalment s'ha acabat el llarg silenci de l'Ens, i en aquesta ocasió volem agrair en general el grau de civisme democràtic mostrat per l'alta participació a les passades eleccions municipals a St. Pol, i en particular a totes aquelles persones que han dipositat la seva confiança en la nostra candidatura.

Amb aquest fet s'ha obert una nova pàgina en la història de la vila, ja que per primera vegada, després del retorn de la democràcia, hi ha un representant socialista a l'Ajuntament de St. Pol, en Francesc León, el qual queda a la vostra disposició perquè li feu arribar les vostres inquietuds i propostes, amb el compromís de donar

resposta a cada una d'elles i continuar treballant per al poble.

Volem demostrar que aquesta confiança és merescuda i que la podrem ampliar, tot i que les circumstàncies fan que estiguem a l'oposició, però l'exercirem amb responsabilitat, d'una manera seriosa i constructiva, controlant l'acció de govern, oberts al diàleg i cercant i promovent tot allò que signifiqui un avanç i el progrés de la qualitat de vida i dels serveis a St. Pol.

**Partit dels Socialistes de Catalunya
Agrupació de Sant Pol de Mar**

No et tanquis

Quan ens vàrem presentar, per ésser la Junta del Centre Cultural i d'Esbarjo, ho vàrem fer amb la il·lusió de donar continuïtat al local on es concentra una gran part del moviment cultural i d'oci del poble. Dins de les seves parets, grans i petits podem veure-hi els darrers èxits del cinema, ens sedueix l'habilitat dels Mags i ens alegren les gràcies dels pallassos. N'hi ha qui s'estrena amb el Teatre del Casal i qui ho fa en el "Xou de Vuitè".

En el baix s'ha jugat a ping-pong i fet tota mena de cursets, just en la mateixa sala que s'aprofitava per aixecar-hi els Caus d'Escolta o per ballar al so d'un tocadiscs i on, ara, s'hi fan exposicions o hi assajen els Conjunts. Ens hi distreuen els "Xous de Carnaval", riem amb els

Vodevils i ens emocionen els Drames. Per Nadal, amb tots els dimonis de "Els Pastorets", fem un bot a la cadira i tota la sala trontolla al ritme de les orquestres de Jazz. Fins hi assistim als mítings i votem quan hi ha eleccions, i... parlant d'elegir, també hi ha "Quintes" que trien on aniran de viatge o, d'entre els de la Colla, qui portarà els Gegants...

Ens satisfà que, des d'el Centre Cultural i d'Esbarjo, puguem ésser útils a Sant Pol i estem oberts a totes les iniciatives i a tothom.

No et tanquis. Fes-te'n soci, serà un orgull tenir-te entre nosaltres.

Junta Directiva. Centre Cultural i d'Esbarjo

GRANS

Perquè des de les seves alçades els Gegants tenen sempre una perspectiva diferent. Estan més a prop del cel i certament els aires deuen ser millors perquè malgrat el pas del anys, les seves cares mai canvien i fins i tot rejoyeneixen amb cada plantada.

ENTRANYABLES

Perquè són de fusta i guix, no es belluguen si no els mou algú, no parlen, no hi veuen... però els Gegants poden arribar a fer sentir les emocions més intenses. No heu vist mai la cara d'un nen que veu com s'acosta un Gegant? I l'expressió un xic nostàlgica de la gent gran, tot veient passar la Cercavila?

GENEROSOS

Perquè amb poca cosa en tenen prou. El so festiu i jovial d'una gralla o un timbal és suficient per obrir la caixa de l'alegria i fer sortir del seu adormiment aquests éssers meravellosos que faran que la festa sigui més festa. Sense demanar res en compensació, tan sols per un somriure i de tant en tant un picar de mans que els faci sentir més vius encara.

AMISTOSOS

Perquè són la manera més senzilla de fer amics arreu del nostre país. Quan un gegant s'aixeca tothom el saluda, no que només sigui amb una petita clucada d'ulls. I així, sortida rera sortida, fins que de l'inicial curiositat per conèixer gent nova hi va quedant la llavor d'una amistat que s'anirà enfortint amb el pas del temps.

NATURALS

Per l'únic additiu que admeten és l'alegria que emet la gent al seu pas. No se'ls pot mediatitzar ni manipular. Són l'essència d'una gent que veu en cada sortida on van, com encara hi ha coses que no canvien; que per molts anys que passin, els Gegants sempre seran el mateixos, sense cap distinció, sense cap bandera, només Gegants.

TRADICIONALS

Perquè ens ajuden a mantenir viva la secular tradició del món Geganter. Cada cop que ballen, un petit full de la nostra història queda escrita. Els Gegants viuen però no poden morir, Alquí-mia? Màgia?... senzillament, Gegants.

SANTPOLENC

Perquè han nascut del poble i per al poble. Perquè ells, millor que ningú, són capaços d'aglutinar les persones més diverses en una sola pinya, sense sorolls estridents ni excessos propagandístics. Sense prometre res però donant-ho tot perquè allà on arriben la gent sap d'on vénen. No els cal cap credencial ni massa presentacions. Són En Ben Hassad i la Mercè de la Murtra, són...

els gegants de Sant Pol de Mar

Co ALIMENT

Consolat de Mar, 14 – SANT POL

Grup d'Opinió Mediambiental, GOM

Noticiari de juliol a setembre

Apunts sobre un Llibre Blanc Mediambiental a Sant Pol de Mar

El juliol vam presentar al C.M.M.A. (Consell Municipal de Medi Ambient) uns apunts dels continguts que el nostre col·lectiu considera bàsics per a la realització d'un Llibre Blanc Mediambiental al nostre poble. Les diferents contaminacions a l'aire i a l'aigua produïdes per causes industrials o agrícoles, l'ordenació del territori, la conservació dels espais naturals, arbres, indrets, miradors, el soroll, etc. són aspectes que tracten aquest borrador que nosaltres proposem i que considerem eina imprescindible per poder poc a poc recuperar la normalitat mediambiental que en aquests últims anys de progrés econòmic hem perdut.

I Fira alternativa a Sant Pol de Mar

Els dies 19 i 20 d'agost al Parc del Litoral vam organitzar amb l'ajut de l'Ajuntament i de molts voluntaris la primera fira alternativa la intenció de la qual és:

a) Impulsar el coneixement del món alternatiu en els apartats d'artesanía, alimentació, salut, medicina, pensament i organització social (ONGs, Entitats, Associacions, etc.).

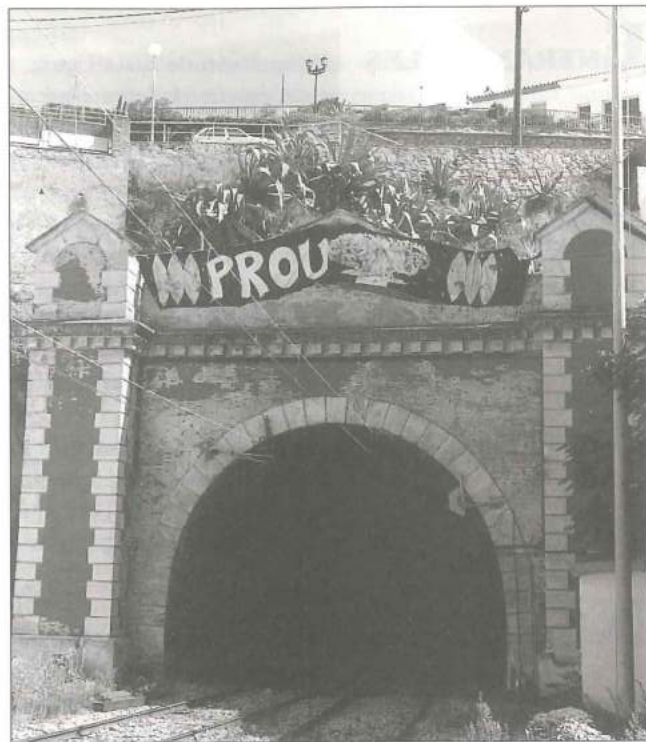
b) Estimular la participació en aquests conceptes als veïns de Sant Pol i a les seves institucions i organitzacions.

c) Realitzar les relacions socials entre els veïns en aspectes que poden oferir una saludable competència a la comunicació projectada pels mitjans de comunicació (TV, ofertes d'oci institucional o comercial).

d) Desenvolupar l'ús públic i lúdic del Parc del Litoral: amb actuacions d'animadors com van ser Pallassos Sense Fronteres i el mac Hauson entre d'altres. També amb conferències, xerrades, col·loquis sota la carpa i la pròpia fira amb els seus tallers en viu. Tot plegat formà un triangle d'energia positiva. L'ambient senzill, humil i digne, ple de relacions humanes, va constituir l'èxit d'aquesta primera fira alternativa. Desitgem per al proper any mantenir aquest esperit.

Prou proves nuclears

El dia 9 de setembre a la Punta, vàrem realitzar públicament i de forma col·lectiva una Banderola de 8 metres amb clara referència a les proves nuclears de Mururoa que el govern francès està realitzant. La nostra oposició va quedar patent mitjançant aquesta banderola a sota el

túnel de la RENFE com si els volgués dir que no volem continuar per un camí que ens portarà a un túnel sense sortida. L'acció, però, tenia un missatge més global: per la pau, a favor del desarmament mundial, per un món solidari, tolerant, no racista ni xenòfob, ni sexista ni especulador amb la Terra, l'aigua, l'aire amb la vida dels sers humans. És a dir, per un món mediambientalment parlant equilibrat i respectuós amb la naturalesa.

Tints Carbonell

El dia 23 de setembre el nostre col·lectiu estableix relacions amb els veïns afectats per la contaminació de l'empresa Tints Carbonell. A partir d'aquesta data treballarem junts per aconseguir: a) finalitzar la contaminació atmosfèrica, acústica i marina produïda pels senyors Carbonell i la seva actitud despectiva i insolidària amb el poble de Sant Pol, i especialment amb els veïns del voltant de la fàbrica; b) col·laborar amb l'Ajuntament per trobar una fórmula que protegeixi els llocs de treball mitjançant les fórmules tradicionals que existeixen; c) aconseguir el seu trasllat a la zona industrial de Sant Pol de Mar, complint les condicions necessàries per a l'estalvi d'aigua i la no seva contaminació (pròpia depuradora); d) aconseguir per als veïns afectats durant tots aquests anys la ubicació d'una plaça pública en el lloc de Tints Carbonell (PERI del casc urbà).

Inventari d'arbres i arbredes

Conjuntament amb el tècnic de mediambient Jordi Xumetra i mitjançant la persona del GOM Josep Sauleda i en el marc del CMM Ambient, s'ha realitzat un catàleg d'arbres i arbredes que esperem sigui aprovat pel Consell Comarcal del Maresme. Tots aquells arbres dins el terme municipal de Sant Pol de Mar, a partir d'aquest moment pertanyaran al patrimoni cultural, històric i natural del nostre poble.

Mirador dels Garrofers

A partir del mes d'octubre reanudarem les accions necessàries per aconseguir el Mirador dels Garrofers a Sant Pol de Mar, establint les relacions i negociacions necessàries tant amb els propietaris del terreny com amb l'Ajuntament.

Grup d'Opinió Mediambiental, GOM

El C.E.S.P. es mou

5-3-1995. Serra dels Llancers (Garrotxa-Puigsacalm)

El centre va organitzar una sortida per aquesta esplèndida zona. La participació va ser important i ens va animar a seguir programant excursions d'aquest nivell.

22-4-1995. Deu anys de cara a la paret (1954 - 1964)*

El Sr. **Francesc Guillamon**, component de la cordada **Anglada-Guillamon** pionera de l'escalada al nostre país, va delectar-nos amb una conferència i una sessió de diapositives mostrant l'evolució d'aquesta activitat muntanyenca.

6-8-1995. La marxa popular B.T.T. "Vallalta" *

El C.E.S.P. va organitzar aquesta primera edició amb una notable participació (98 persones). Ja pensem en la segona.

1 i 2-7-1995

Dos membres del C.E.S.P., **Josep Tallada** i **Albert Poch**, varen participar a la travessa de muntanya que uneix els Santuaris de Núria i Queralt, amb un recorregut de 92 qui-

lometres i que segueix únicament senders d'alta muntanya. Aquests dos caminaires varen assolir la fita de cobrir la distància en menys de 24 hores. Se'ls felicita.

9, 10 i 11-9-95

Aprofitant aquest llarg cap de setmana el C.E.S.P. va organitzar una sortida a la **Pica d'Estats** (3.143 metres i "sostre" de Catalunya). La totalitat del grup va poder fer cim amb la consegüent satisfacció general.

La coincidència amb la Diada de Catalunya va fer que hi hagués una multitudinària "peregrinació" a aquesta emblemàtica muntanya, quedant palès el sentiment muntanyenc en la quantitat de senyeres que cobrien el cim.

Recordeu

El C.E.S.P. és obert a tothom i cada dimarts som a Ca l'Arturo a les 10 del vespre. Us esperem.

* Activitats amb col·laboradors i patrocinadors als qui agraïm el seu ajut.

Taller Tobella

Carretera N-II, núm. 5 Tel. 760 04 17
Sant Pol de Mar

FINQUES Sauleda

Carrer Nou, 29 08395 SANT POL DE MAR Tel. 760 09 16 Fax 760 05 96	Bruguera, 26 08370 CALELLA Tel. 769 10 12 Fax 760 05 96
--	--

Interessos creats

Fins fa pocs anys la indústria, l'agricultura i la pesca donaven treball a quasi la totalitat dels santpolencs i equilibraven el sosteniment econòmic de la nostra població.

Però, actualment, la indústria és molt poca i de pagesos i pescadors cada dia n'hi ha menys i dintre de pocs anys serà un treball totalment minoritari, ja que la joventut no pren el necessari relleu generacional.

En aquest profund canvi que estem sofrint i que encara continua, tots ens hi trobem submergits d'alguna manera o altra, és d'àmbit mundial; la tecnologia avença imparablent a ritme vertiginós i fa canviar els hàbits de vida, sense oblidar que continents que estaven adormits ara desperten, oferint una competitivitat desmesurada que condueix a una nova societat a la qual no estàvem acostumats.

S'intueix amb claredat que les antigues estructures estan sent absorbides per la modernitat que transforma les velles per altres més competitives i en crea de noves, adequades i requerides per les circumstàncies, provocant traumes difícils, dins d'una trajectòria que podem considerar normal.

Sant Pol fa anys que havia d'haver entrat en el camí de la transformació, tal com varen fer altres pobles del país, però les persones encarregades de guiar el destí de la nostra vila van optar per la posició més còmoda: no fer res i veure-les venir i quan sorgissin els problemes algú o altre els solucionaria.

No resulta ser incompreensible que l'any 1978 s'aprovés el Pla General Urbanístic, on s'hi preveia una Zona Industrial, a fi i efecte que s'hi poguessin traslladar les indústries molestes de la població i les que volguessin instal·lar-s'hi de nou, amb la creació de llocs de treball, donat que la reconversió industrial estava començant, i que estem a l'any 1995, en què si bé la tramitació burocràtica de dita Zona Industrial està molt avançada,

encara no es pot disposar de sòl urbanitzat.

Per què s'aprovaren urbanitzacions residencials i s'oblidaren de la més primordial i vital per al sosteniment econòmic del nostre poble, com era crear sòl industrial?

Per què part dels terrenys que estaven qualificats en el Pla General per poder ser en un futur urbanitzats per indústries varen ser desqualificats?

Què va passar i per què va quedar bloquejat el Sector Industrial durant 12 anys, mentre no va arribar un nou Ajuntament amb ganes de desbloquejar-lo?

Quants industrials interessats a instal·lar llurs indústries al nostre terme hagueren de desistir en no trobar un solar apte?

Les preguntes sempre tenen una possible resposta i jo la dono utilitzant una dita popular marinera: "Qui vulgui pescar peix s'ha de mullar" i en aquest cas, a l'hora de prendre decisions va faltar fermesa i jo diria que, sobretot, interès; ningú no es va voler mullar.

El lloc on s'ubicarà la Zona Industrial és privilegiat, i quantes poblacions de la nostra rodalia la voldrien tenir amb iguals condicions! Les idees eren clares i afortunades quan ara fa 17 anys es va projectar. Personalment crec que mai es va tirar endavant per interessos creats, ja que al nostre poble, en ser petit, aquest motiu pesa més que en una gran ciutat.

La problemàtica santpolenca és complexa, ara estem pagant els errors d'anys passats, hem viscut d'esquena a la indústria i ara estem veient els resultats; la joventut del nostre poble s'ha d'allunyar per buscar treball, perquè l'estructura econòmica de la nostra vila ha canviat; abans, com he dit al començament, depeníem de les nostres pròpies fonts de treball. Ara el nostre "status quo" és fals, els fonaments i els destins dels nostres conciutadans són uns altres.

Els serveis i el comerç també noten la davallada d'aquests últims anys. Si no hi ha el motor que treballi cons-

ÒPTICA CLARAMUNT

serveis

- Examen optomètric.
- Adaptació de tot tipus de lents de contacte amb exàmens i revisions periòdiques.
- Mesura de la pressió intraocular (prevenció del glaucoma).
- Aparells meteorològics, lupes, brúixoles...
- Servei d'audiometria (aparells per a la sordesa).

C. Església, 210 - 08370 CALELLA - Tel. 766 06 93

tantment –la indústria– no es poden desenvolupar bé les altres activitats. Generalment es treballa un mes i mig l'any i no oblidem que l'any té 12 mesos.

La incertesa esdevenidora de Sant Pol encara continua, però ara sembla que bufen vents quelcom renovadors; es diu que d'aquí a poc ja tindrem a punt l'ansiada Zona Industrial; confiïm que aquest raig esperançador no s'aturi com ja havia passat, i per tant, no es repeteixi l'amarga experiència, és hora que tots hi esmercem el nostre gra de

sorra, unint esforços i voluntats i així esborrar una pàgina negativa de la nostra història.

Jo veig el futur de Sant Pol amb claredat; prefereixo un poble viu i actiu, on als santpolencs no els hi manqui el treball, obert sense temença a iniciatives de progrés, sigui quina sigui la seva procedència, en una paraula: caminant cap al futur amb seguretat i optimisme.

Josep Serra i Pla, "Terri"

El cistell d'aire va

Aquest és el títol de l'espectacle que en Joan Serra (ballarí), en Cesc (ballarí) i en Joan Fi (acordionista i cantant) van oferir als nens i nenes de la llar d'infants i del parvulari, en dues sessions que van tenir lloc el 28 de març a la sala polivalent de l'Ajuntament. En Joan Serra treia un objecte del cistell, l'ensenyava als nens, l'utilitzava per a ballar, i un cop acabada la dansa el donava a en Pep, un cap-gros, i se'n tornava al cistell a buscar un altre objecte que serviria per fer la dansa següent. Van ballar la bolangera, amb una cinta, Roda moliner, amb un mocador de seda, El ball dels cascavells, unes corrandes, amb una faixa, L'hereu Riera, amb un got de vi i una creu de fusta, Els Nans Nous, amb una branca com de xiprer, El ball de Sant Ferriol, amb barretina, una polca, amb barret i castanyoles, i Peu polidor. No vaig poder desenganxar els ulls dels moviments i evolucions dels ballarins, i m'hauria agradat aixecar-me i ballar amb ells.

En molts petits detalls es notava que l'espectacle havia estat preparat amb cura, i feia la sensació que els tres artistes s'estimaven de debò la dansa, la música i els nens. Aque-

lles danses expressaven força vitalitat, gràcia i elegància, i una gran varietat de sensacions i sentiments, tot dins d'una sensibilitat molt nostra: la de les danses tradicionals catalanes. Em va agradar que en Joan Serra, en presentar cada dansa, gastés tan poques paraules, només les justes, i sense cridar, però em va sobtar que parlés tan a poc a poc, tallant gairebé paraula per paraula: crec que els nens, sense aquesta aquesta precaució, també l'haurien entès, i vaig desitjar sentir-lo parlar amb la mateixa fluïdesa amb què ballava.

En la majoria d'espectacles infantils que ens arriben –per fer les festes del poble o través de la tele– tot es fa a crits, es fa cridar els nens i se'ls engega música al màxim volum. Aquests dos ballarins i aquest músic, en canvi, sense micro i parlant a mitja veu, van captar l'atenció de tothom tota l'estona, i ens van fer participar d'un món ple de creativitat, màgia, bellesa i ambients de matisos molt diversos, un món molt propi dels nens i dels artistes. Tan de bo que a Sant Pol hi poguéssim tenir un contacte més sovintejat!

Oriol Romani

Preguntes

Sóc un ocell, m'heu preguntat si podíeu destruir el meu vol? Ara sóc un peix, m'heu preguntat si podíeu prohibir que nedés? Sóc tots els éssers vius d'aquest planeta, teniu dret a destruir-me? Li heu preguntat algun cop això a la natura? Oi que no?

Qui té dret a destruir-la? La natura és de tots, i cal respectar-la, ja que la natura som tots. Aleshores, per què tant bombes nuclears? És que no n'hi ha hagut prou amb Hiroshirna i Nagasaki? Per què els francesos i xinesos pretenen fer proves nuclears? Què en treuran? Per què volen destruir el que ha tardat milions d'anys a crear-se?

Si la terra és destruïda, també ens destruïrem nosaltres. En lloc d'anar cap a la destrucció del planeta, hauríem d'encaminar-nos cap a la construcció d'un món millor.

Per això jo vull demanar que, entre tots, boicotegem els productes francesos i xinesos, ja que aquesta gent està jugant amb nosaltres, nosaltres no ens podem quedar parats, hem de moure'ns i fer les accions necessàries per intentar impedir el que pretenen.

Sabeu quants nens del "Tercer Món" es podrien alimentar, curar i alfabetitzar si aquests diners anessin destinats a ONG's d'ajuda, en comptes de gastar-los per destruir el món?

Quan no quedi cap arbre en peu, quan l'últim animal sigui exterminat de la capa de la terra, quan ja no es pugui conrear el sòl, ens adonarem que els diners no es poden menjar.

Quico Secall i Garcia (IC-EV)

El joc de cartes al Cafè del Centre de Sant Pol

Josep Maria Pujol, el malaguanyat senyor Pujol, mestre estimat de molts, va ser un bon escriptor. Abans de morir va deixar escrit un treball digne de ser publicat en forma de llibre sobre les seves experiències com a jugador de cartes al cafè del Centre. De fet, havia intentat trobar un editorial que li publicués, però no ho va aconseguir. I no perquè el text no fos de molta qualitat, i fins i tot de valor històric. Cal esperar que algun dia s'arribi a publicar. De moment, però, des de

l'ENS hem pensat que valdria la pena anar publicant fragments d'aquest excel·lent treball. Estem convençuts que des dels santpolencs amants als jocs de cartes als interessats en temes antropològics i sociològics trobaran de molt interès aquests escrits de Josep Maria Pujol. Agraïm als seus familiars que ens hagin permès la publicació d'aquest fragment, que encetarà una secció de la nostra revista dedicada a temes inèdits de santpolencs ja desapareguts.

El bar és un bon taller de paraules, distants del diccionari gairebé sempre. Es difícil constatar tot el repertori i exposar el mostrar de joies. En farem un petit resum necessari per dos motius: el primer és que alguna de les perles que intentarem descriure sortirà més d'una vegada en el relat, i, per tant, convé identificar; el segon motiu és degut a la singular raresa de la joia exposada. Aquesta petita mostra no guarda cap mena d'ordre ni alfabètic ni temàtic. Es un calaix de sastre, una caixeta d'objectes sense ordre.

Algunes de les peces exposades requereixen un petit comentari anecdòtic; d'altres, la majoria, es comenten soles.

- La garrafa. As de copes.
- La més borratxa. Nou de copes.

- La branca. As de bastos.
- Els samalers. Dos de bastos.
- El corbatí. Tres de bastos.
- Manat de raves. El corbatí.
- Les orelles de la mula. Quatre de bastos.
- El coronel. El tres d'oros.
- La mixeu. El cinc d'oros.

Aquests podríem dir que són els noms propis d'unes cartes. Alguns altres són comuns a cartes diverses.

La puta, la perillana, la Nuri i la sota són el deu de tots els colls. Aquí s'ha de remarcar que la gent ben parlada no li diu puta a la puta; li diu *prostituta*.

El frare, l'escalfallits o el Joan Carles és el rei.

El que fa pets, llufes o mossega és el cavall.

Hi ha cartes amb història desco-

neguda, com la del vuit d'oros: ningú sap perquè li diuen en Garrí.

Altres tenen historial prou popular, públic i notori.

Un enterramorts del poble es digué Seraffí. Com que el cinc de bastos recorda la caixa de morts, d'aquí li ve "la caixa". Però en Seraffí, un mal dia, sigué atropellat per un cotxe a la carretera general; feia poc temps que s'havia ajuntat amb una noia de parla castellana. El pobre cinc de bastos esdevení la carta pitjor. Ningú la vol. Es coneix per la caixa de morts, el "atropellao" o la mort.

Tant és així que hi ha jugadors que sempre que els pertoca jugar-la la posen de cap per avall, sense que es vegi el seu tètric dibuix.

El xinador és el nom de l'as d'oros. La història d'aquest nom és més

FERRETERIA - DROGUERIA

SANT PAU⁵

Pujada Sant Pau, 5 - Tel. 760 00 35
08395 SANT POL DE MAR

Aigua, Gas i Electricitat

CALEFACCIÓ
MELCIOR CASTELLAR SOLER

Verge de la Mercè, 24
Tel. 760 06 75

08395 SANT POL DE MAR
(Barcelona)

optimista que no pas l'anterior. Resulta que els vells pescadors, quan el vent bufava massa, no podien varar. S'apuntaven a fer el "set i mig". El primer a qui li tocava l'as d'oros havia de pagar una visita a can Farrerons, una casa d'entretregudes del poble veí.

Els ulls d'en Lep és el dos d'oros. Fa referència a un avi que tenia els ulls grans i l'anomenaven l'avi Lep.

Les *tisores* són l'as d'espasa, o també se li pot dir *Giovanni*.

Aquests mots s'originen per associació d'imatges. D'altres mots es

fabriquen per circumstàncies diverses del joc.

Josep Maria Pujol

Fragment d'un treball inèdit sobre el joc de cartes a Sant Pol.

República, conflicte civil i primer franquisme a Sant Pol de Mar (1931-1945)

Em dic Jordi Amat i Teixidó, sóc doctor en història contemporània i autor de diverses monografies sobre la República i la Guerra Civil. En concret he publicat: República i Guerra civil a Calella (1931-1939), guanyadora del Premi Iluro 1993, Pineda entre dos temps (1931-1939) i República, Revolució i Guerra al Masnou (1931-1939).

Amb el llibre de Sant Pol que estic escrivint, ofereixo una experiència prèvia i pretenc l'assoliment de tres objectius: contribuir a recuperar la memòria oral, ampliar la visió dels períodes, incorporar el primer franquisme (1939-1945), a fi d'oferir una millor perspectiva i enllaç del temps, i finalment enfocar el llibre molt més en la quotidianitat, el tarannà propi de la vila, l'especificitat santpolenca, que en els esdeveniments puntuals derivats d'influències alienes. Pretenc salvar tots aquells aspectes que han format el nervi, l'ànima permanent del poble.

El llibre comptarà amb tres grans etapes: una globalització de la República, que em serveix d'arrancada per a l'estudi de la segona etapa que correspon al període bèl·lic i revolucionari (1936-1939), i finalment una anàlisi acurada del primer franquisme.

A més d'oferir una anàlisi política de les etapes, hi haurà tota una part d'economia local: agricultura, indústria, pesca, amb l'aprofundiment de les situacions del moment: col·lectivitzacions i intervenció obrera (control obrer) a algunes fàbriques, el paper moneda local, etc. Un apartat més social, com és l'anàlisi de la demografia i dels refugiats, per, finalment, incidir en temes tan fonamentals per a la població com el tema dels queviures: el racionament, el cooperativisme local, les botigues, etc., l'ensenyament i entitats culturals i/o lúdiques.

S'ha previst incloure tot un capítol dedicat als aspectes militars: blocs, refugis, creuer Canarias, el cas del vaixell carregat de material explosiu, els atacs aeris i els punts previstos de resistència, les lleves i el llistat dels santpolencs morts als diferents fronts. Serveixi també el treball de recordança d'aquests joves, segats a la flor de la joventut.

Finalment amb el primer franquisme, s'inclou l'ocupació de la vila per part de la 1^a i 4^a de Navarra i la divisió italiana Littorio el 30 de gener de 1939, la institucionalització del nou règim, amb l'estudi de l'actuació de les primeres gestores en funcions d'Ajuntament i de les orga-

nitzacions dependents de FET y de las JONS, sense deixar de banda la visió de la situació alimentària o econòmica, etc.

El llibre pot tenir unes 200 pàgines, compto amb la col·laboració del consistori i de més de 25 santpolencs que, amablement, han entès la importància d'aquesta obra que és, abans que res, convivencial, de reconciliació, però alhora un deure de coneixement per a les noves generacions per tal que **mai més** es repeteixi un conflicte entre germans.

Per últim voldria demanar-los la seva contribució per a un llibre que ha de ser de **tots** els santpolencs. Si alguna persona té fotografies dels períodes esmentats, informació oral significativa, o bé documentació aclaratòria, li agrairia que me la fes arribar. Guardaré tota aquella confidencialitat i discreció que sigui necessària i que la persona emissora cregui oportuna. El fet és que aquest material sigui finalment recuperat i pugui servir a tota la comunitat. Les persones interessades poden trucar al telèfon 766.04.84 (vespres) i passaré a veure'ls a domicili. Moltes gràcies.

Jordi Amat i Teixidó

Vells records santpolencs

Quan jo vivia amb els meus pares i germans a Sant Pol de Mar, pels anys 1923-24, al Carrer Nou, núm. 2, teníem a la casa un gran jardí que donava a l'andana de l'estació, com totes les cases d'aquell indret del poble. Encara, per sort, queden alguns jardins en aquest paratge!

En aquest jardí hi teníem moltes flors, sobretot molts rosers i arbres fruiters, però per damunt de tots aquests, destacava un gran magraner. Moltes vegades ens havíem enfilat en aquest magraner per a collir el seu fruit. Aquest arbre, va inspirar al meu pare la poesia titulada *El Magraner*, publicada en el seu llibre de poesies *En el llinard*.

El magraner

Destacant-se en el mar inquiet i blau,
aixeca l'arbre son ardit brancatge
i al seu damunt la llum del sol hi cau.

S'esberla una magrana, i surt de dins
enlluernant tresor de pedreria:
cauen a terra encesos els robins.

La seva ombra per l'hort es va estenent,
i veig entre ses branques una vela
com alba de flor desclosa al pas del vent.

En desaparèixer el jardí, crec que d'aquest arbre no n'hi ha hagut cap més a Sant Pol. El seu fruit fa una grana que recorda l'obra d'un gran artista joier. M'agradaria poder plantar un magraner en el poble, en record del meu pare.

L'any 1924 encara vivíem tot l'any a Sant Pol. El meu pare anava cada dia a treballar a Barcelona, amb el primer tren que passava cap a aquesta ciutat. Sortia de casa i per anar a l'estació, solia anar-hi pel carrer Nou, on molts dies s'encreuava amb una noia santpolenca que duia unes abundoses trenes. Aquesta noia de les trenes, avui ja desapareguda, mai no havia sabut que les seves trenes van inspirar al meu pare aquesta poesia (Llibre *Instants*).

La noia de les trenes

Tan abundoses són tes trenes
gentil veïna dels ulls clars,
tan abundoses i plenes,
que quan et trobo en el meu pas,
aquells matins de boira fina
saltant com daina pel camí,
no et cal a tu gentil veïna
altre abrigall pel teu coll fi,

qu'aquestes trenes abundoses
que sobre el pit auriolans,
com amb fermall de neu i roses,
reculls gelosa entre tes mans.

Però aquesta noia de les trenes, que va arribar a ser àvia i bona amiga meva, molts anys abans de la seva mort, vaig dir-li un dia que les seves trenes van inspirar al meu pare aquesta poesia. Va quedar molt sorpresa, però també molt contenta.

Jaume Martí Valls
"Monteis"

PINTAT - ESTUCAT
EMPAPERAT
MOQUETA - PARQUET

Abat Deàs, 6
Tel. 760 01 18

SANT POL DE MAR
(Barcelona)

**SERVEI TÈCNIC
REPARACIÓ RENTADORES
TOTES MARQUES**

Antoni Peix Manent

SANT POL DE MAR

760 24 76

Tercera part. Els anys de la Guerra Civil (1936-1939)¹

El Sindicat Agrícola de Sant Pol de Mar

Totes les mirades del poble clavades al Sindicat

El 18 de juliol del 1936 esclatava la sangant guerra civil espanyola. A Catalunya, així com a la majoria de zones on l'exèrcit franquista no s'aconseguí imposar amb rapidesa, es donà un esclat revolucionari dirigit bàsicament pels anarquistes. Triomfava, doncs, la revolució. Ara bé, qui havia de dirigir aquesta revolució? Com s'havia de canalitzar? Quines mesures polítiques, socials i econòmiques havia de comportar aquesta revolució? Cada partit d'esquerres creia en la seva revolució i cada un discrepava del programa revolucionari de l'altre. Al camp català, no sense greus tensions, agressivitats i assassinats –dins del mateix bàndol roig–, s'imposà finalment la política revolucionària que propugnava la Unió de Rabassaires i el seu director i soci polític més important en aquells anys, el PSUC. El sindicat rabassaire tingué a les seves mans durant tota guerra la conselleria d'Agricultura de la Generalitat i, des d'aquesta, creà i es dotà de les institucions necessàries perquè el camp català estigués sota el seu control. El 27 d'agost de 1936, quaranta dies després de l'esclat revolucionari, des de la Conselleria d'Agricultura, governada per Josep Calvet² d'Argentera durant tota la guerra –excepte els mesos de maig i juny de 1937 en què el santpolenc Joaquim Pou el substituï en aquest càrrec–, s'aprovava el decret més impor-

tant durant els anys trenta sobre l'organització del camp català i que havia d'afectar decisivament la marxa de tots els sindicats agrícoles existents fins aleshores, entre ells el de Sant Pol: es feia obligatòria la sindicació de tots els pagesos catalans. A partir d'aquest decret, a cada poble de Catalunya hi hauria d'haver un, i només un, sindicat agrícola; alhora hi hauria d'haver una federació que agrupés els sindicats de cada comarca; i finalment una gran federació que agrupés les federacions comarcals. Aquesta gran federació rebria el nom de Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya³ i, a la pràctica fou la fusió de la Unió de Sindicats Agrícoles de Catalunya i de la Federació de sindicats de la Unió de Rabassaires⁴.

Segons el decret del 27 d'agost de 1936, doncs, el Sindicat Agrícola de Sant Pol passava a estar constituït, per primera vegada, per tots els pagesos del poble, perquè tots estaven obligats, no només a ingressar-hi, sinó "a realitzar a través del sindicat (...) la venda i, en el seu cas, la transformació dels seus productes agrícoles o ramaders, la compra dels gèneres que necessita[va] per a les seves necessitats professionals, l'assegurança contra els diversos riscos que amenacen el seu treball i els seus béns, i l'obtenció del crèdit necessari per a la marxa de la seva explotació agrícola"⁵. Efectivament, una de les

principals mesures revolucionàries que s'intentà aplicar des de la Generalitat durant la guerra fou tenir el màxim control sobre la producció i comercialització dels productes agrícoles. I les primeres entitats a les quals s'encomanà aquesta mesura foren els sindicats agrícoles. Aquests passaren a ser, doncs, en aquell context de guerra, organismes de control sota la direcció de la Generalitat⁶.

Però no només la Generalitat tenia interès a aplicar aquesta política intervencionista. Ben aviat els mateixos ajuntaments, forçats per les necessitats de proveïments, tingueren interès a convertir-se en inspectors dels sindicats agrícoles. A Sant Pol, com en la major part de poblacions, el sindicat es convertí en aquells anys en l'entitat més important de la població. No fou casual que, en un principi, durant el primer any de guerra, el sindicat agrícola estingués excel·lentment representat en el consistori municipal. En el primer Ajuntament creat en temps de guerra –el 12-10-1936– el sindicat hi tenia com a pràctics representants seus sis dels onze regidors: els quatre regidors que corresponien a la Unió de Rabassaires –Josep Torrent Montsant, Jaume Pera Pascual, Antoni Casas Llauger i Joan Borrell Collet– i dos del PSUC –Joaquim Pou i Joan Villà⁷–. Torrent, que no deixà en els tres anys conflictius el càrrec de regidor,

¹ Per elaborar aquesta tercera part m'he hagut de continuar basant en fonts documentals de fora el mateix sindicat, ja que el document més antic que es conserva actualment d'aquesta entitat és del 1940. No cal dir, doncs, que això ha dificultat en gran mesura la investigació per a aquesta treball.

² Calvet era president de la Unió de Rabassaires des de finals de 1932.

³ De fet, el procés de formació de la FESAC durà fins al 3 de febrer de 1937 en què es constituï per primera vegada la seva junta directiva (*Terra Lliure*, 15-2-1937).

⁴ La política intervencionista de la Generalitat al camp començà, de fet, amb el decret de 30-7-1936, segons el qual "el govern de la Generalitat interdirà el funcionament de totes les cooperatives de producció i consum, sindicats agrícoles i mutualitats i restaran aquestes entitats sota el control directe del Consell Superior de la Cooperació".

⁵ Article 1r. del decret de la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat de 27 d'agost de 1936.

⁶ Així, per exemple, fou la mateixa Generalitat –sempre amb voluntat intervencionista– la que efectuà amb exclusivitat la compra de llavor de

patata als països nord-europeus per a la campanya del 1937. Aquesta compra la gestionà bàsicament el santpolenc Joaquim Pou, el qual es passà bastants mesos de la guerra a l'estranger contractant compra-vendes. Aquell any no s'acceptà cap expedició de patates ni de cap tipus de verdura destinat a l'exportació que no fos facturat pel corresponent sindicat agrícola.

⁷ Aquests dos del PSUC també eren militants de la Unió de Rabassaires, amb la qual cosa aquest sindicat pagès tenia majoria absoluta dins el consistori.

fou el president del sindicat en aquest mateix període. Per altra banda Villà, que continuà sempre com a agent delegat de l'entitat, exercí com a alcalde entre el novembre del 1936 i l'agost del 1937. A partir d'aquesta data fou Pou –que havia estat president del sindicat fins a l'esclat de la guerra– qui ocupà l'alcaldia fins al juliol del 1938⁸.

Però malgrat aquestes coincidències no casuals entre els dirigents sindicals agraris i els polítics a Sant Pol, les relacions entre el sindicat i el consistori anaren fent-se cada vegada més tenses a mesura que la gana es deixava sentir, sobretot en el darrer mig any de guerra, en què, i tampoc casualment, l'alcaldia ja no tingué res a veure amb l'entitat agrícola. Tot sembla indicar que l'inici de la tibantor entre aquestes dues institucions començà i s'exterioritzà quan el dirigent del sindicat, Villà, dimití com a alcalde en la sessió del 3 d'agost de 1937. Llavors, en evidenciar-se que no era fàcil –tot i ser cada cop més imprescindible– aconseguir una bona entesa entre el sindicat i l'Ajuntament, el nou equip municipal, presidit aquesta vegada per Pou, s'imposà com a un dels punts principals del seu programa polític arribar a una bona col·laboració amb l'entitat agrària santpolenca⁹. A partir de 1938 se sol·licitarà diverses vegades des de l'Ajuntament la convocatòria de l'entitat agrària per veure com es podria proveir bé d'aliments la població. En la sessió del 23 de gener d'aquell any es prohibí vendre res als pagesos fora del mercat i a la sessió del 14 d'agost s'exhortarà al sindicat que s'abstingués d'enviar cap producte fora de Sant Pol mentre la població no estigués prou proveïda¹⁰. Els mínims d'hortalisses que l'Ajuntament exigia als pagesos per subministrar diàriament la població i els preus taxats que s'imposaven no sempre foren ben acceptats pel sindicat agrícola.

Per tal que els municipis poguessin intervenir més directament en els impor-

tants afers agraris, des de la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat –en aquell moment regentada per Joaquim Pou–, es crearen les Juntes Municipals Agràries per decret de 16-6-1937. Aquestes havien de ser presidides per l'alcalde i el sindicat agrícola local n'havia de tenir un vocal. La primera Junta Municipal Agrària de Sant Pol estigué formada per: Joaquim Pou, president; Ramon Pedrol (CNT), secretari; i vocals: Josep Torrent (com a president del sindicat), Magí Llauger (UGT), Anton Cases Llauger (Unió de Rabassaires), Jaume Pere Pascual (ERC) i Joaquim Parés Gener (PSUC). Fou quan la Junta estigué presidida per Nualart quan més pressió s'exercí sobre els pagesos: al setembre de 1938 s'acordà confeccionar un fitxer de tots els pagesos de Sant Pol amb el màxim de dades possibles, a l'octubre es decidia crear un cens de conreadors del poble i es prohibia plantar altra cosa als regadius que no fossin patates i hortalisses¹¹. Per altra banda en el ple municipal del 16-10-1938 s'exigia al sindicat que enviés a l'Ajuntament una relació de cada un dels colliters de blat amb els quilos que tenia recollits.

A l'octubre de 1937 Josep Torrent anuncià a la Junta Municipal Agrària la dimissió de tot l'equip directiu del sindicat. Sembla que aquesta dimissió havia d'estar relacionada amb el fet d'haver-se creat un organisme –com era aquella Junta Agrària– amb l'objectiu de fiscalitzar l'activitat econòmica del sindicat. L'alcalde Joaquim Pou, però, no acceptà la dimissió.

A part del control, l'altra consigna revolucionària que s'imposà al camp català fou la següent: "ni un pam de terra sense sembrar". Aquesta consigna anava destinada a satisfer la cada vegada més agonitzant demanda interior de productes agrícoles i la d'obtenir el màxim d'ingressos possibles amb les exportacions agrícoles per tal de subvenir les necessitats econòmiques que imposava la guerra. Pel fet que el Maresme era una de les comarques amb

una agricultura més intensiva i on més beneficis generaven les exportacions, es tingué una cura especial que aquella consigna es complís i que les llavors i adobs arribessin a temps, malgrat les dificultats que imposava la guerra. En aquest sentit el sindicat santpolenc, i per tant la pagesia del poble, s'hagué de beneficiar especialment pel fet que durant tota la guerra Joaquim Pou tingués càrrecs dins la Generalitat relacionats amb els proveïments agrícoles. Cal pensar que, almenys en el darrer any i mig final de la guerra, la majoria dels sindicats agrícoles catalans patiren serioses dificultats o a voltes impossibilitat d'adquirir llavors, adobs o gènere per a bestiar a través dels conductes legals que la Generalitat exigia i, alhora, controlava¹². Per altra banda Joan Villà també tenia càrrecs sindicals agraris fora de la població que podien afavorir d'alguna manera el nostre sindicat: era el president de la Secció de Compres de la Federació de sindicats comarcal, a part que també formava part del consell directiu d'aquesta entitat¹³.

La Federació del Maresme fou una de les comarques agràries que generaren més beneficis. El 31 de juliol de 1937 tenia un actiu de 9.092.224 ptes. i un passiu de 5.504.402 ptes. D'aquí que a l'octubre d'aquell any decidís fer una bonificació a cada sindicat federat d'acord amb el volum de moviments que hagués tingut amb la federació. Al de Sant Pol li tocà rebre la quantitat gens menyspreable de 40.590 ptes.

Amb aquesta quantitat es pogué constituir una Caixa Rural dins del sindicat –així com a tots els del Maresme–, per a les funcions d'estalvi i crèdit per a la pagesia santpolenca. Encara el març de 1938 la Generalitat destinà un milió de pessetes per a les Caixes Rurals de la nostra comarca i es constituí una Caixa Comarcal¹⁴. Amb aquesta secció de crèdit el sindicat de Sant Pol aconseguia tenir com a mínim tres seccions –la de compra, la de venda i la de crèdit– de les cinc que el

⁸ *Llibres d'actes municipals*. Aleix Nualart, que seria qui substituiria a Pou en l'alcaldia, seria el darrer batlle republicà. És molt possible que Pou abandonés la presidència del sindicat a causa de les seves obligacions polítiques dins la Generalitat. Aquestes començaren a ser molt importants a partir del mateix juliol de 1936. Pou formà part del Consell d'Economia de la Generalitat des de l'agost, i en aquest mateix mes fou nomenat en l'important càrrec –dins d'un context de guerra– de delegat de la Secció de Forniments o Proveïments Agrícoles de la Generalitat. A part, s'encarregà de les tasques d'organització de la gran Federació de Sindicats Agrícoles de Catalunya.

⁹ També es demanà la col·laboració amb la resta d'entitats de la població que tenien a veure amb el subministrament alimentici: la cooperativa de

consum, el Pòsit de Pescadors i el Gremi de Botiguers.

¹⁰ Aquests acords municipals relacionats amb el sindicat agrícola registrats en els *Llibres d'actes municipals* només són uns exemples dels molts que es podrien oferir sobre aquells anys.

¹¹ *Llibre d'Actes de la Junta Municipal Agrària de Sant Pol*.

¹² Malgrat el control intervencionista que la Conselleria d'Agricultura s'imposà exercir sobre el moviment comercial del camp català, fou finalment permesa la participació d'empreses privades en el mercat agrícola, a banda que, òbviament, funcionà el mercat negre.

¹³ Les xifres sobre produccions i exportacions del sindicat de Sant Pol, així com dels diferents sindicats del Maresme, de la temporada 1936-37 estan publicades a *Federació de Sindicats Agrí-*

coles de Catalunya. Comarcal del Maresme: Exercici 1936-1937. Memòria. Octubre de 1937. Per tal de no fer feixuc el text oferint moltes xifres sobre quilos i pessetes, he cregut convenient no presentar-les. De la campanya de 1938 no en coneixem pràcticament res. No és casual. Cada vegada hi havia més gana i les entitats agràries se'n guardaven prou de publicar les xifres de les seves produccions i exportacions. Sabem que igualment es cultivaren les patates primerenques –n'arribaren per a Catalunya al desembre de 1937 17.000 tones de llavor– i, segons el conseller Calvet a l'abril de 1938 l'exportació d'aquest producte es faria amb tota normalitat, com en anys anteriors. Per altra banda, en aquell mes d'abril, ja havia sigut contractada la compra de llavor de patata per a la campanya del 1939.

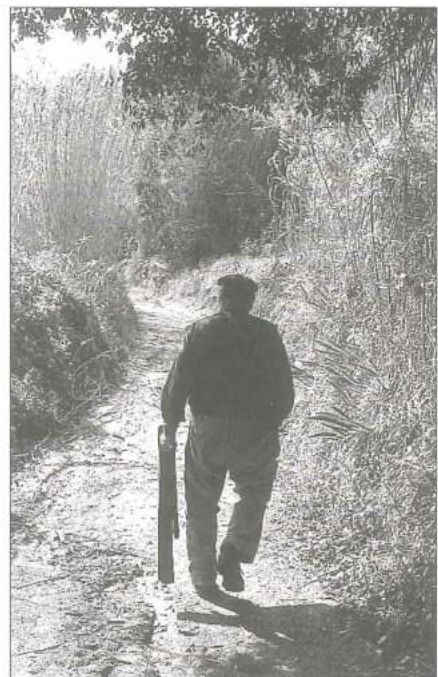
decret del 27-8-1936 preveia que havien d'arribar tenir tots els sindicats agrícoles: una de compra, una de venda, una d'assegurances mútues, una de caixa de crèdit i, finalment, una de treball col·lectiu¹⁵.

La manca de documentació ens impedeix conèixer la composició de les juntes directives en aquells anys. Només en coneixem el nom del president, que ja s'ha esmentat. Sí que sabem, però, que les diferents eleccions que hi hagueren per formar junta les guanyaren totes la candidatura que presentava la Unió de Rabassaires. Per tant, els principals directius tenien aquest carnet. Per altra banda és molt possible que la candidatura cenetista aconseguís algun lloc, la qual cosa fa suposar que Ramon Pedrol també actuà dins l'equip

directiu. Als pagesos que s'havien destacat abans del 1936 pel seu posicionament polític dretà se'ls impedí -com a tot arreu- accedir a la junta. La majoria rabassaire dins el sindicat mantingué a l'entitat associada durant aquests anys a la Unió de Rabassaires.

Els principals dirigents de l'entitat amb responsabilitats polítiques hagueren de fugir o amagar-se abans que entressin els nacionals; no així el president Torrent que lliurà en mà la clau del sindicat al nou alcalde franquista Tobella. El local, però, va ser materialment saquejat i cremada tota la documentació en el moment de la retirada roja.

Jordi Pomés Vives

¹⁴ Terra Lliure, 25-3-1938, p. 7

¹⁵ Desconec si les tres Col·lectivitats agràries que s'arribaren a formar a Sant Pol -sobretot en les propietats de Ramon Planiol i dels Alemany- actuaren dins el sindicat com a secció pròpia. El

principal inspirador al nostre poble de les col·lectivitzacions agràries fou l'anarquista Ramon Pedrol. Per altra banda desconec també si el nostre sindicat disposà de la secció d'assegurances.

O P I N I Ó

Molt més que fal·lera

S'ha acabat la Festa Major, però, enguany, tots els geganters de Sant Pol la recordarem sempre com cap altra, perquè hem celebrat el 10è aniversari dels nostres gegants, i això ha estat la culminació de tot un any de dedicació i esforços que s'han vist sobradament recompensats.

Els de casa fa un any i mig que som geganters i des de la primera sortida ja vàrem intuir que hi havia certa màgia en aquest món geganter. El que no havia sospitat és que un cop entres, tard o d'hora acabes quedant-hi realment "enganxat".

Aquesta es l'explicació que hi trobo a aquesta mena de pessigolleig que et neix a l'estómac i et puja fins a la boca, i quan passa pel pit sembla que dins teu tamborinegin cent timbals acompanyant la música de mil gralles juntes.

Deu ser això, la famosa fal·lera gegantera?

Busco al diccionari, **Fal·lera**: "inclinació cap a una persona o cosa que porta a pensar-hi a tothora, desitjar-la en tot moment, no saber-se estar sense ella, etc."

No, no. És molt més que això, és difícil de definir la fal·lera gegantera, és moltes coses: respecte pels altres, tolerància amb els que no pensen com tu, col·laboració entre tots, és temps i dedicació, entrega i generositat, solidaritat entre els components de la colla, amistat entre les colles, és no tenir mai un no quan s'ha de treballar pels

gegants. És compartir moltes alegries i rialles, i també de vegades vessar llàgrimes o discutir entre nosaltres, que per això existeix la diversitat que ens enriqueix. Perquè a la Colla de Geganters de Sant Pol hi ha gent molt diversa: des de nadons fins a veterans, de creences religioses i ideologies polítiques n'hi ha per triar i vendre.

I és aquí on radica la màgia gegantera: de ben segur que molts de nosaltres no ens hauríem relacionat mai, degut a aquestes diferències, sinó hagués estat per aquests dos personatges de cartró i fusta: en Ben Hassat i la Mercè de la Murtra, i tot el que s'ha anat teixint al seu voltant en aquests 10 anys. I potser aquests valors humans que tots amaguem com si ens humiliés el fet d'exhibir-los, no s'haurien manifestat amb l'espontaneïtat que ho han fet, sobretot en els últims mesos de preparació del 10è aniversari.

Hi ha moltes afeccions, molts "hobbies", moltes activitats que fan cultura, que fan país i que són encomiables i de lloar, però amb tots els meus respectes i sense ànim d'ofendre, no són com la Fal·lera Gegantera.

Gràcies, Geganters de Sant Pol per obrir-me les vostres portes i deixar-me quedar a casa vostra.

Aurora Causín Torres
Gegantera de Sant Pol de Mar

Ramon Roca Castañer

El dia 19 d'agost d'aquest any en el titular de l'edició maresmenca d'El Punt Diari apareixia en lletres grosses la següent notícia: "Impedeixen sortir del Marroc a un jove de Sant Pol de Mar". Aquest jove era en Ramon

Roca, en Ramonet. De seguida s'escampà la notícia i l'alarma per tot el poble. I encara és l'hora en Ramon ha d'anar donant explicacions a tothom que es troba pel carrer.

- Sí, almenys que aquesta entrevista col·labori a aclarir les coses perquè un es cansa d'anar explicant sempre el mateix. I més quan la notícia que s'escampà és només una anècdota kafkiana de la qual no s'hi hauria de donar més importància de la que va tenir. El que a mi m'agrada explicar no és aquesta anècdota o notícia, sinó explicar el per què vaig anar al Marroc aquest estiu i quina motivació tinc per tornar-hi. Això sí que ho crec interessant.

- Doncs bé, tu mateix, explica-ho. Però suposo que, tal com has dit, t'interessarà donar a conèixer l'anècdota que va provocar la notícia periodística per tal de satisfer la curiositat de la gent i donar per tancat el tema.

- Sí, sí, millor que comencem per això i continuem pel que realment tinc ganes d'explicar i que interessarà més a la gent. Mira. L'any passat vaig anar de vacances al Marroc i vaig entrar de ple en el desert del Sahara. Allí vaig adonar-me de la duríssima realitat de l'Àfrica més profunda. Vaig veure en quines condicions miserables vivien aquella gent: sense aigua corrent, sense llum, sense cap mena de comoditat, amb cases de fang on poden dormir fins a dotze i quinze persones en una mateixa habitació. Tot això em va fer pensar que hi havia molta gent al món que necessitava realment ajuda. I vaig començar a pensar en la possibilitat d'apuntar-me en algun organisme internacional de caire humanitari a través del qual pogués ajudar in situ a gent necessitada. Per això em vaig bellugar per tal que aquest any pogués fer el que se'n diu unes vacances alternatives: viatjar a un país de l'Àfrica per oferir els meus

treballs durant un mes a qualsevol entitat que ho necessités. Vaig pensar que si jo era paleta, podia anar a fer de paleta i, a la vegada que jo ensenyaria als qui tingués per companys de feina durant aquell mes, també jo podria aprendre d'ells. Així és que vaig escollir el Senegal per viure aquesta experiència. Em vaig assabentar que l'Hospital de Sant Joan de Déu estava col·laborant a construir un hospital en aquest país. Vaig fer les gestions pertinents per si m'acceptarien com a paleta durant el mes d'agost i, finalment, vaig tenir el seu vist-i-plau.

En arribar el mes d'agost, doncs, vaig anar al Marroc amb la intenció d'agafar l'avió a Casablanca i volar fins al Senegal, ja que agafar l'avió des de Barcelona em sortia molt més car. Per altra banda, per tal que el viatge cap al Marroc també em sortís econòmic, vaig aconseguir que tres amics meus m'acompanyessin i,

d'aquesta manera, ens repartiríem les despeses. La intenció era que, mentre jo seria al Senegal, aquests amics es quedarien al Marroc amb el meu cotxe, que utilitzarien per visitar el país. I aquí va venir l'embolic. Perquè en intentar prendre l'avió a Casablanca, el guàrdia va veure que jo havia entrat al Marroc en cotxe i em va exigir que justificués on havia deixat el cotxe. No ho vaig poder fer i em van tancar durant 24 hores. Es veu que les autoritats marroquines estan intentant tallar el tràfic il·legal de cotxes i per això van ser tan estrictes amb mi.

- I la història s'acaba aquí?

- Aquí s'acaba la història rocambolesca però comença la història de debó, la que tinc ganes d'explicar.

- Vas poder arribar finalment al Senegal?

- No, perquè vaig perdre l'avió i el pròxim no sortia fins al cap de quinze dies, amb la qual cosa ja no

em quedava pràcticament temps per fer res en aquell país. Llavors vaig decidir anar a trobar els meus amics que tenien el meu cotxe. Però va resultar que ells eren al sud del Marroc, i en aquell moment acabaven d'haver-hi unes inundacions catastròfiques al centre del país que havien deixat incomunicada la part sud.

- I llavors, com t'ho vas fer per localitzar-los?

No vaig tenir més remei que fer una gran volta a través de la frontera amb Algèria viatjant amb el que podia: amb autobús, amb carro, a peu... I en aquesta gran volta va ser quan vaig tenir l'experiència meravellosa de conèixer encara més profundament la realitat econòmica, social i personal d'aquell tros de món. No vaig arribar al Senegal -encara que continuo tenint ganes d'anar-hi i, de fet, em guarden el lloc de treball- però vaig viure una experiència semblant a través d'aquest viatge. El que havia de ser un desastre perquè havia perdut l'avió es va convertir en una aventura fantàstica gràcies a les inundacions.

- Per què tan fantàstic?

- Perquè és fantàstic conèixer una realitat molt diferent a la teva. Vaig conèixer gent que són autènticament feliços sense tenir pràcticament res més que el vestit que

duen a sobre. L'única preocupació que tenen és el que menjaran durant el dia i si tindran sostre a la nit. No aspiren a res més. Parlen molt perquè no tenen res més a fer. Tenen una gran tradició oral. Són gent realment maca perquè, en ser pobres materialment, cultiven l'únic que tenen al seu abast: la riquesa interior o espiritual.

- Però de què treballen?

- Tenen horts als oasis i n'hi ha que

tenen ramats. Però aquestes activitats els ocupen molt poques hores. Malgrat la seva felicitat els cal ajuda. Pensa que el govern els ha de portar l'aigua en camions cisterna des de molt lluny, perquè allà no hi ha aigua. És molt antihigiènic. Jo explico tot això perquè m'agradaria que la gent d'aquí es conscienciés que actualment és possible passar unes vacances,

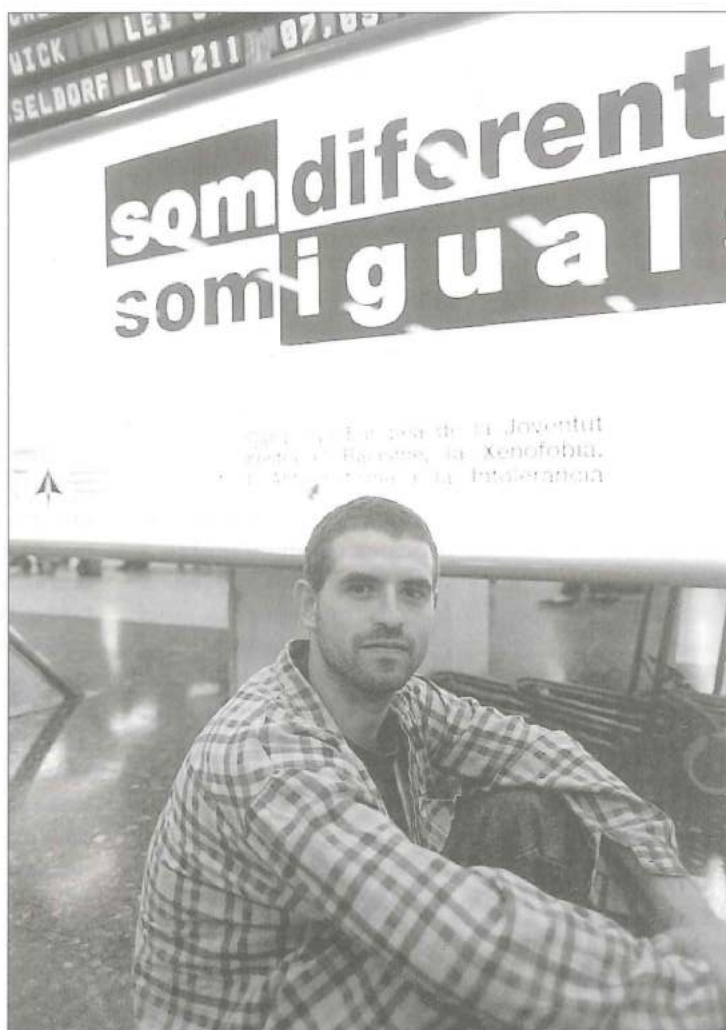
del qui vol anar d'hotel fins al qui vol anar en barracons. Solen ajudar-te a finançar el viatge, en funció dels dies que estaràs al país estranger ajudant. Normalment ofereixen el que en diuen camps de treball, en els quals tu ensenyas l'ofici que saps; i si no tens ofici pots ajudar a gent gran, etc. A tots ens convidaria un viatge així, perquè llavors valoraríem molt més el que tenim.

T'asseguro que qui ho provi descobrirà un món que els sorprendrà. Veuran misèria, això sí, però aprendran d'aquella mateixa gent misera molts valors positius i alhora s'enriquiran actuant solidàriament. No ens hauríem de conformar a donar a aquestes organitzacions humanitàries els vint duros que et demanen pel carrer. Caldria implicar-se més. I el gran avantatge és que coneixes a gent molt maca, que passes per grans experiències.

- Ja has convençut a gent?

- Sí, estic passant telèfons a gent. Espero que d'aquí a poc tots els joves santopolencs passin les vacances algun país del tercer món fent actes d'ajuda solidària. De moment a Sant Pol no hi ha ningú que estigui posat en aquest món de la solidaritat internacional. Als pobles veïns ja sí. Però espero que aviat Sant Pol també s'hi posi. El món ens necessita, però nosaltres

també necessitem d'aquest món per enriquir-nos. Diuen que ara estem entrant en l'era d'Aquari, i el gran missatge i valor d'aquesta era és el de la fraternitat. Per sort o per desgràcia de gent que reclama la nostra fraternitat per tal que poguem desenvolupar aquest valor no ens en falta. Cada dia hi ha més gent que es llança a aquesta aventura meravellosa que és ajudar germans teus.

60L

coneixent gent fantàstica que alhora la pots ajudar en les seves necessitats més urgents.

- Però no deu ser fàcil decidir el lloc i la feina que hauràs de fer per ajudar.

- Ara sí que és fàcil. Perquè hi ha infinitat d'organitzacions humanitàries -Mans Unides, Intermón, Metges sense Fronteres...- les quals t'ofereixen molts tipus de viatges i feines per fer molt variades i a gust de tothom: des

Parlem amb l'alcalde

Sovint constatem com alguns dels nostres conciutadans es veuen en cor de parlar desfavorablement de l'actuació de l'Ajuntament, o millor dit, dels que tenim la responsabilitat de fer funcionar l'Ajuntament. Qualsevol rumor no contrastat amb la realitat serveix de motiu per fer desqualificacions i manifestacions increïbles. La qual cosa dona la sensació del fet que l'únic que importa és escampar confusió i desconert. Això és un mal endèmic que pateix la nostra vila –i segurament també passa en altres contrades– que tots reconeixem, però que no s'hi posa remei, i donam-n' que te'n daré.

Caldria que, quan ens trobem davant d'unes circumstàncies, un fet o una obra, que a primer cop de vista ofereix interrogants, i que sembli que l'actuació hauria pogut ser millor o diferent, abans de fer-hi una crítica destructiva, anéssim a informar-nos degudament per poder tenir coneixement de causa i llavors opinar. I si cal fer una crítica, que sigui constructiva, i així entre tots millorarem el que es pugui.

Us asseguro que els que tenim la responsabilitat municipal d'endreçar la vila i procurar fer un Sant Pol més maco i millor, on la convivència cada cop sigui més notable, a voltes ens

sentim decebuts, no tant per la manca de comprensió per part d'alguns dels nostres convilatans, sinó més aviat per la manera expressa de rebutjar el nostre treball, on s'hi intueix un cert grau d'enveja i antagonisme personal que ja seria hora que anéssim desterrant de la ment.

Avui hi som nosaltres i demà hi seran uns altres, els quals s'hauran d'encarregar igualment de tirar endavant aquesta empresa anomenada Ajuntament, que requereix posar-hi els cinc sentits perquè funcioni degudament. Tot i així, com ja he donat a entendre, mai no surten les coses a gust de tothom, i no parlem de quan es fan actuacions que comporten tocar la butxaca d'algú o alguns –no sempre– o s'han de prendre mesures per fer complir les Ordenances, per rectificar actuacions incorrectes o denegar peticions que no s'ajusten a la normativa. En alguns d'aquests casos la resposta que hom rep ja us podeu imaginar que no és gens dolça, i el que més dol és que sovint l'amistat se'n ressent. Ara mateix tenim damunt de la taula un parell de casos difícils de resoldre, que vénen de molt lluny, per als que s'intenta buscar solucions, encara que siguin temporals, mentre no n'hi hagi una de definitiva. El paper de les autoritats municipals, en aquests

casos, és totalment ingrat, ja que per a uns fem molt poc per solucionar-ho i per a uns altres apremem massa per obligar.

Però sigui com sigui, això no fa variar la línia que ens hem traçat, ja que per altra part, tinc ben assumit que el càrrec comporta més disgustos que alegries.

En començar una nova legislatura, ens proposem continuar amb el mateix tarannà de sempre, treballant per al nostre poble i els seus habitants. Tenim en cartera un munt de projectes que ens il·lusiona poder-los veure enllestits, encara que no tots són d'execució immediata. Però anirem fent perquè Sant Pol vagi guanyant en tots els aspectes, especialment en confort, netedat i adequació de nous espais, el que equival a millor nivell de vida i d'habitabilitat.

Francesc Pomés Roca

Construcciones SANT POL, S. L.

Consulat del Mar, 24
Tel. 760 07 45

08395 SANT POL DE MAR

AIGUA • GAS • ELECTRICITAT • CALEFACCIÓ

C. Herois de la Fragata Numància, 4-6
08395 Sant Pol de Mar
Tel. 760 22 59
Tel. mòbil 908 44 27 66

Les activitats principals en les quals ha participat la regidoria d'esports d'ençà del darrer número de la revista han estat la col·laboració amb el 75è aniversari del Club de Futbol del Sant Pol, les Segones 12 hores de futbol i l'organització de les Terceres 12 hores d'esport escolar, en les quals hi hagué una participació de 120 nois. Aquestes es van celebrar el 30 d'abril al Pavelló Polisportiu del nostre poble.

Durant el mes d'octubre està previst que comenci el taller d'esports i tennis al polisportiu. Aquesta activitat tingué molt bona acollida l'últim curs. Per altra banda a partir d'aquest nou any escolar podrem disposar de la pista polisportiva del Parc del Litoral. Aquesta no s'havia pogut utilitzar fins ara per problemes burocràtics.

També en aquest mes d'octubre han començat les obres d'arrencaments i reformes del camp de futbol.

Per altra banda la regidoria ja ha

ESPORTS

Amb motiu del 75è aniversari de l'At. C. Sant Pol, el passat mes de juny ens va visitar l'equip de futbol de TV3, que va jugar un partit contra els veterans de l'At. C. Sant Pol.

repartit 60 carnets de socis entre els santpolencs que sol·licitaren poder jugar al tennis a les noves pistes que s'han construït per a la pràctica d'aquest esport. Cal tenir en compte que dintre d'aquests 60 carnets cal incloure-hi els entre 70 i 80 nens i

joves que són fills dels seixanta nous socis. Aquests nois podran també gaudir de l'ús d'aquestes noves instal·lacions per practicar el tennis.

Finalment ens cal anunciar que dins el mes d'octubre s'haurà constituït el Consell Municipal d'Esports.

Del 21 al 24 de setembre la Regidoria de Turisme va estar present, a través d'un estant, a la ja tradicional Fira de Calella. Amb aquesta presència, i sota el lema de Sant Pol: Festes i Tradicions, es va intentar donar a conèixer les activitats festives i tradicionals que es fan al poble, les quals donen una especial personalitat a Sant Pol, a través d'un recorregut fotogràfic. La mostra també estigué acompanyada per vídeos. Per altra banda el nostre estant volgué donar lloc a les dues entitats que enguany han tingut uns aniversaris especials: el Club de Futbol, amb el seu 75è aniversari, i la Colla de Geganters amb la seva 10a. commemoració.

Per últim no podem deixar de destacar que, després d'uns anys de restar tancat, s'ha obert al públic el Museu de Pintura de Sant Pol. Les dues primeres exposicions han estat dedicades al fons del mateix museu -la primera- i als pintors santpo-

TURISME

Inauguració de XVª Fira de Calella i l'alt Maresme per part de l'Honorable Sr. Artur Mas, Conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat. L'alcalde de Sant Pol, Sr. Francesc Pomés i el regidor de Turisme Sr. Joan Piqueras mostren l'estant de Sant Pol al Conseller Artur Mas i a l'alcalde de Calella i president del Consell Comarcal del Maresme Sr. Joaquim Rey.

lencs Joaquim Pou, Benet Martorell, Miquel Campeny i al barceloní Nicolau Raurich la segona. Aquesta

darrera exposició fou titulada Nocturn i va ser comissariada per en Perejaume.

ENSENYAMENT

Aquesta regidoria ha gestionat una sèrie de millores en les instal·lacions del Col·legi Públic Sant Pau. En primer lloc s'han arranjat els lavabos; s'ha habilitat un espai per tal de poder-hi endreçar material divers de l'escola; s'ha reforçat convenientment l'escala que condueix al primer pis; s'ha contractat una empresa de neteja per tal que faci una netejada general de tota l'escola, independentment que conti-

nuarà com sempre la neteja diària corresponent per part de la persona encarregada; s'ha tingut una cura especial en les zones ajardinades del voltant de l'edifici; finalment s'han restaurat les instal·lacions esportives de l'escola en les quals es pot practicar futbol-sala, handbol, bàsquet i voliebol.

Pel que fa a la Llar d'Infants s'ha acabat de restaurar la classe que faltava del curs anterior i a partir de

l'octubre entra en funcionament una psicòleg municipal, la qual estarà en contacte amb els mestres de la Llar d'Infants, així com amb tots els pares que requereixin els seus serveis. Aquesta especialista organitzarà també xerrades dirigides a les mares i pares de l'escola sobre temes d'actualitat.

Joan Piqueras

MEDI AMBIENT

- Del 4 al 10 de setembre hi hagué instal·lat a Sant Pol l'Ambibús. Fou visitat per 368 persones, les quals pogueren gaudir dels ensenyaments sobre medi ambient a través de diferents materials tècnics, gràfics i visuals que aquest servei ofereix.
- Des del 30 de setembre i fins al 16 de desembre s'estan realitzant de manera gratuïta uns Tallers sobre

medi ambient per a nens de 10 i 11 anys.

- Sant Pol ha enviat 41 fitxes de diferents arbres del nostre terme per a la realització del catàleg d'arbres de la nostra comarca organitzat pel Consell Comarcal del Maresme.
- S'està treballant, amb el finançament de l'Ajuntament, en un estudi hidrològic sobre els recursos

d'aigua de Sant Pol i, en concret, de la nostra riera.

- S'ha obert l'oficina de Medi Ambient al Carrer d'Ignasi Mas Morell, 12 baixos.
- Es recorda als propietaris de gossos que l'Ajuntament regala bosses per recollir els excrements per contribuir al bon aspecte dels carrers del poble.

SANITAT

Aquesta regidoria ha efectuat la instal·lació d'un televisor amb un vídeo a través del qual es pot mirar programes informatius i educatius sobre la salut.

BENESTAR SOCIAL

- En aquests moments s'està programant el curs d'alfabetització per a adults.

- S'informa a tots els jubilats interessats en les vacances que organitza l'INSERSO que poden passar a recollir els impresos corresponents.

Montserrat Garrido

Ajudeu-nos a millorar

Sant Pol és un poble petit, fet i pensat per al nombre de gent que hi vivim durant la major part de l'any. Però a l'estiu el poble es converteix en una ciutat de dotze mil habitants. Aquest fet crea moltes disfuncions. Per això hem hagut de prendre una sèrie de mesures, no sempre ben acceptades, però del tot necessàries per a la majoria de la gent i també imprescindibles per a un funcionament normal, per tal d'aconseguir una millor qualitat de vida.

La primera mesura que es va prendre és el nomenament d'un responsable de la Policia Local, que actualment és l'agent Angel Garcia, la feina del qual és controlar i coordinar als altres agents del Cos. Conjuntament amb aquest responsable, s'han confeccionat tot un conjunt de quadres d'horaris, llocs i feines, amb la finalitat que la Policia Local estigui patrullant pels carrers de Sant Pol tota la seva jornada laboral. Hem volgut que els Agents estiguin sempre al carrer, tot dotant-los d'aparells que funcionin per poder-se comunicar entre ells i amb l'exterior.

L'adquisició d'una moto per poder fer desplaçaments ràpids, també l'hem cregut necessària, i la feina feta ens dona la raó.

També s'ha fet necessari arribar a un acord amb una empresa privada de servei de grues, per poder abaratir el cost de cada servei, per solucionar temes greus de circulació, tot dient-vos que els diners que l'ajuntament ha recaptat per aquest servei es destinaran en la seva totalitat a la compra de mobiliari per a la mainada.

Hem mantingut converses profitoses amb els Caps de la Guàrdia Civil, perquè augmentin les seves patrulles de vigilància, i no intervinguessin en cap assumpte referit a circulació en el casc urbà, tot entenent que és una competència municipal.

La finalitat de la posada en funcionament de les zones blaves, és que qualsevol vehicle trobi un lloc durant una hora per a fer les seves gestions al centre del poble.

Les zones pintades de groc, són llocs on un vehicle estacionat dificulta la circulació a altres vehicles, impedeix el pas de vianants, l'entrada a les cases, i el pas de cotxets o minusvàlids. Aquestes zones es fan complir al màxim.

La Policia Local ha efectuat tot un seguit de controls a les motos que feien molt de soroll o que eren conduïdes perillosament, tot confeccionant un llistat, i en alguns casos, immobilitzant el vehicle, fins la seva solució.

A les nits es fan patrulles a peu pels llocs més conflictius de sorolls i gent.

En posar en marxa tot aquest seguit de mesures i abans d'efectuar qualsevol denúncia, varen estar, durant tres setmanes, posant avisos, i passat aquest període es va començar a denunciar les infraccions de les ordenances municipals.

S'han instal·lat bandes sonores als llocs on es circulava amb velocitat excessiva, i que a més eren perillosos, tot manifestant que aquestes bandes homologades no causen cap perjudici si es circula a la velocitat autoritzada.

Tenim molta feina a fer i molts problemes a resoldre.

- Solucionar l'estacionament dels industrials que necessiten el seu vehicle per treballar.
- Distintius per accedir a les zones de vianants temporalment tancades.
- Dipòsit per als vehicles abandonats pels carrers.
- Formació continuada de la Policia Local.
- Compra d'un cotxe, ja que el que actualment tenim es passa més temps al taller que treballant.
- Fer una ordenança municipal per a un horari per a festes al carrer.

Per acabar aquesta exposició voldria dir-vos dues coses. Una, demanar-vos la vostra col·laboració per tenir un poble on la majoria hi estigui millor; restant sempre a la vostra disposició per a qualsevol queixa, suggeriment o consell sobre el funcionament, tot demanant disculpes per les possibles injustícies o errors comesos.

L'altra cosa és agrair als membres de la Policia Local la feina que fan, i el treball que ha sigut diferent i molt dur.

Joan Xumetra

GOVERNACIÓ

TELÈFONS D'URGÈNCIES

Policia Municipal	760 05 19	Àrea Bàsica de Salut Canet ..	794 29 61
Guàrdia Civil (Canet)	794 01 97	Consultori mèdic	760 09 09
Bombers	085 762 30 80	Hospital de Calella	769 02 02
Ambulàncies Canet	794 12 45	Farmàcia	760 05 08
Calella	769 02 01	Parròquia	760 07 60
Pineda	767 11 00		

Acords municipals

24 de febrer de 1995

- Aprovació rectificació Padró Municipal d'Habitants a l'1-1-1995.
- Aprovació provisional nou Pla Parcial sector núm. 1 -PGMO- Zona Industrial.
- Aprovació Reglament Servei Municipal d'Aigua.
- Aprovació Plec de Condicions i Contractació "Obres d'urbanització carrer de J. Balmes-tram I".

31 de març de 1995

- Lectura i aprovació de les minuts de les actes anteriors.
- Correspondència d'interès.
- Resum acords Comissió de Govern -gener, febrer i març- i coneixement resolucions Alcaldia diverses.
- Precs i preguntes.

5 d'abril de 1995

- Acceptació subvenció PUOSC-95 obra "Urbanització de l'accés a la plaça de Sant Cristòfol -fase 1a-B" i compromisos complementaris.
- Aprovació Plec de Condicions i contractació obra "Urbanització de l'accés a la plaça de Sant Cristòfol - fase la B", inclosa en el PUOSC-95.
- Adjudicació definitiva concessió Servei de Teledistribució de Senyals de TV per cable.

21 d'abril de 1995

- Adjudicació definitiva obra "Obres d'urbanització del carrer de Jaume Balmes-tram I".
- Aprovació definitiva Reglament Servei Municipal d'Aigua.
- Aprovació nou text Avanç Pla Parcial Sector núm. 10 PGOM, "La Rajoleria".

29 d'abril de 1995

- Únic: Nomenament components Meses "Eleccions Locals 1995".

12 de maig de 1995

- Aprovació definitiva Projecte de Compensació i Bases d'Actuació, així com

projecte de Compensació Pla Parcial Sector núm. 9 "Can Pi".

- Aprovació inicial Pla Parcial Sector núm. 10 "La Rajoleria".
- Aprovació Ordenances Urbanístiques illa municipal Sector núm. 6 "Els Garrofers".
- Aprovació Bases adjudicació títol de soci "Club Tennis Sant Pol".

14 de juny de 1995

- Únic: Lectura i aprovació actes sessions anteriors.

17 de juny de 1995

- Constitució de l'Ajuntament.

22 de juny de 1995

- Aprovació minuta acta sessió anterior.
- Règim de sessions del Ple.
- Creació de la Comissió de Govern i règim de sessions.
- Composició de la Comissió Especial de Comptes.
- Nomenament de representants de la Corporació en òrgans col·legiats que siguin de la competència del Ple.
- Coneixement resolucions de l'Alcaldia en matèria de nomenaments de Tinents d'Alcalde, membres de la Comissió de Govern i President de la Comissió Especial de Comptes, així com les delegacions que l'Alcaldia estimi oportú conferir.
 - 1) Tinents d'Alcalde: 1r. Sr. Joan Xumetra i Pujol; 2n. Manel Fernández i Sobrado; 3r. Joan A. Piqueras i Rigau.
 - 2) Membres de la Comissió de Govern: la integraran els Srs. Joan Xumetra i Pujol, Manel Fernández i Sobrado i Joan A. Piqueras i Rigau, sota la presidència del Sr. Alcalde.
 - 3) President de la Comissió Especial de Comptes: Sr. Joan Xumetra i Pujol.
 - 4) Delegacions de l'Alcaldia:
 - Àrea d'Ensenyament: Joan A. Piqueras i Rigau.
 - Àrea de Joventut: Josep Mestres i Vergés.
 - Àrea de Cultura i Actes Populars: Josep Mestres i Vergés.
 - Àrea d'Esports: Joan A. Piqueras i Rigau.

- Àrea de Governació: Joan Xumetra i Pujol.

- Àrea de Serveis: Atilà Agustí i Vinués.
- Àrea d'Hisenda i Patrimoni: Joan Xumetra i Pujol.
- Àrea d'Obres Públiques i Urbanisme: Manel Fernández i Sobrado.
- Àrea d'Informació: Josep Mestres i Vergés.
- Àrea de Telecomunicació: Manel Fernández i Sobrado.
- Àrea de Protocol: Montserrat Garrido i Romera.
- Àrea de Sanitat i Benestar Social: Montserrat Garrido i Romera.
- Àrea de Medi Ambient: Montserrat Garrido i Romera.
- Àrea d'Indústria: Atilà Agustí i Vinués.
- Àrea de Comerç, Consum i Turisme: Joan A. Piqueras i Rigau.

Igualment la proposta de l'Alcaldia conté l'encàrrec de les funcions de Dipositari / Tresorer de fons municipals a favor del Sr. Joan Xumetra i Pujol, Regidor-Delegat de l'Àrea d'Hisenda i Patrimoni.

17 de juliol de 1995

- Aprovació provisional Pla Parcial sector núm. 10 "La Rajoleria".
- Aprovació conveni fiscal amb "Gas Natural SDG, S.A."
- Aprovació sol·licitud Diputació bestreta reintegrable adquisició màquina neteja platges.
- Aprovació operació tresoreria / contribucions especials "Urbanització del c/ Jaume Balmes-tram I".
- Aprovació revisió retribucions-assignacions membres Corporació Municipal.

1 d'agost de 1995

- Ratificació / verificació aprovació provisional Text Refós modificació PGOM sector núm. 1 -Zona Industrial.
- Ratificació / verificació aprovació provisional Text Refós Pla Parcial sector num. 11 -Zona Industrial-.
- Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya: Quadrienni 1996-1999 : Petició d'inclusió d'actuacions municipals.

001

El 19 i 20 d'agost es realitzà al Parc del Litoral amb gran èxit, malgrat el temps plujós, la I Fira Alternativa, organitzada pel GOM. Coincidint amb aquesta fira, aquest grup organitzador presentà els punts que cal tenir en compte per fer el llibre blanc de medi ambient a Sant Pol. Un dels punts principals és l'ordenació del territori.

- El dissabte 17 de juny un tren arrossegà 300 metres un cotxe "tot terreny" en el terme de Sant Pol fent descarrilar el sudit tren. Els dos ocupants del vehicle salvaren la vida.

- A causa d'una guspira que va saltar d'un cable malmès, s'incendià el 10 de juliol passat la fàbrica Tints Carbonell sense conseqüències greus. Actualment l'Ajuntament està negociant un futur trasllat d'aquesta fàbrica fora del nucli urbà.

- El pregó de la festa major d'enguany el realitzà el jugador santpolenc del Futbol Club Barcelona Lluís Carreras. Fou molt aplaudit.

- Durant el mes d'agost hi hagué una exposició a l'Esplai de Sant Pol de la pintora barcelonina Imma Pérez Albert, esposa de l'amic santpolenc Toni Tió.

- També al mes d'agost, en aquest cas a la sala d'art del Centre Cultural i d'Esbarjo, exposaren amb gran èxit de públic i vendes els pintors santpolencs Tomàs Sauleda i Oriol Martí Valls.

- RENFE té convocat un concurs per adjudicar el bar de l'estació de Sant Pol.

- L'Ajuntament de Sant Pol preveu construir tres passos sota la via del tren.

- El Restaurant La Casa ha tingut l'encert de fer exposicions de pintures en el seu local. A part del Museu, a Sant Pol actualment ja tenim tres galeries d'art: l'Esplai, el Centre Cultural i el Restaurant La Casa.

- La nostra Colla de geganters de Sant Pol tingueren l'honor de participar en l'espectacle sobre la tolerància que va organitzar la companyia d'Els comedians en motiu de la celebració de l'any de la Tolerància i que se celebrà el dissabte 30 de setembre a l'Estadi Olímpic de Barcelona.

- Per celebrar la Diada de l'11 de setembre, l'Ajuntament organitzà un acte festiu que estigué molt concorregut. En l'acte intervingué el Cor Germanor de Sant Pol que interpretà excel·lentment, en dues parts, peces típiques del seu repertori: La nit de Sant Joan, El llop de mar, Tossa bonica, La Gavina, Vals, El Rellotge de Sant Pol, El nostre cant i El cant de la Senyera. Finalment, i acompanyats del públic a petició del director, senyor Eduard Estol, s'interpretà Els Segadors. El Cor va ser molt aplaudit. A la mitja part l'alcalde féu un discurs patriòtic molt ben rebut pels oients. Francesc Pomés digué que malgrat la incomprensió del fet nacional català per part

de la resta d'Espanya cal estar tranquils i no perdre el seny ni l'esperança perquè un dia Catalunya arribi a ser rica i plena de debó tal com diu el nostre himne. S'acabà l'acte festiu amb un refrigeri ofert per l'Ajuntament.

- Els cursets d'enguany a Ca l'Arturo tractaran sobre les següents temàtiques: cuina, anglès, català, deures, teatre i costura. Podeu escollir qualsevol d'elles.

Avís

Per manca d'espai no ens ha estat possible incloure en aquest número alguns dels articles que hem rebut. Procurarem poder-los incloure en el pròxim número. Demanem disculpes per aquest fet. Alhora hem d'agrair les moltes col·laboracions que hem tingut per a la present revista.

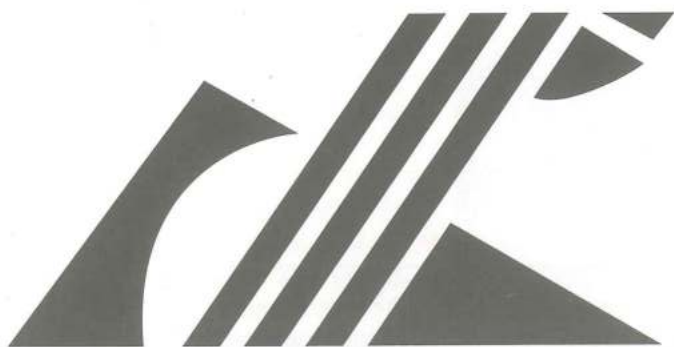
Avisem als nostres lectors que s'acceptaran articles per al pròxim número de l'ENS fins al 18 de novembre. Els articles es poden deixar a l'Ajuntament a nom de la revista. Han d'estar escrits a màquina. Si escriviu amb ordinador us agrairíem que ens deixessiu l'article escrit en WordPerfect —o en un altre programa de Windows— en un disquet, a part d'imprès sobre paper. El disquet us serà degudament retornat.

Rectificació

Hem de demanar disculpes als amics del Cor Germanor de Sant Pol perquè en l'editorial del darrer número de l'ENS vam deixar d'esmentar-los involuntàriament. Per descomptat que aquesta entitat ha d'ocupar, per la seva història, pel seu servei al poble i a la tradició catalana i pel nivell de qualitat que ofereix en les seves actuacions, un dels llocs preferents en la relació de societats civils santpolenques. Aprofitem l'ocasió per anunciar que pensem dedicar un monogràfic a aquesta entitat durant la primavera de l'any vinent.

Agraïm la col·laboració del senyor Jaume Martí Valls que ens ha comunicat moltes d'aquestes notícies.

RUSCALLEDA, S.A.

**EXCAVACIONS,
TRANSPORTS
I TREBALLS
AGRÍCOLES**

Av. Maresme, 9 — Tel. i Fax 763 10 12 — 08396 SANT CEBRIÀ DE VALLALTA

MATERIALS DE CONSTRUCCIÓ I DECORACIÓ

Amargant

**EXPOSICIÓ DE BANYS
I BANYERES
D'HIDROMASSATGE**

**EXPOSICIÓ DE CUINES
I LLARS DE FOC**

**DISTRIBUCIÓ DE
MATERIALS:
Porcelanosa
Zircornio
Venis
A TOTA LA ZONA**

Ctra. de Sant Cebrià, s/n - SANT POL DE MAR - Tel. 760 01 12 - Fax 760 04 11